

Presentació de la 3a. edició del llibre

EL PARLAMENT EUROPEU

Palau de la Generalitat

CARLES A. GASÒLIBA
Barcelona, 6 d'abril de 1999

M.H. President / M.II.ltre Cap del Govern d'Andorra
Excm. Sr. Jurisconsult del Parlament Europeu
Excm. Sr.
Excm. i Il.lustres diputats
Excm. President del Consell Consultiu, Europeu, LECE, Cambra de Comerç.

Em permeto prendre una mica del seu temps per expressar el meu agraïment al President de Catalunya, Senyor Jordi Pujol, per haver acceptat presidir aquest acte. Li agraeixo molt sincerament que ens hagi acollit amb motiu de la presentació d'aquest llibre. Fent ús d'una expressió britànica, és un honor i un privilegi que la personalitat catalana més destacada i que més ha fet per la nostra integració a la Unió Europea, hagi accedit generosament a estar amb nosaltres, aquesta presència m'anima a continuar perseverant en la tasca de participar des de la responsabilitat que em pertoqui, per enfortir i eixamplar la dimensió europea i en base a aquesta, internacional de Catalunya.

Voldria agrair al Jurisconsult del Parlament Europeu el Dr. Gregorio Garzón, haver acceptat la meva invitació a participar en aquest acte, fent un esforç per ser-hi que únicament una bona amistat pot justificar. Encara que economista de formació, sento un gran respecte pel dret i els juristes, després d'haver discutit i pronunciar-me sobre una multitud de projectes normatius al llarg de dinou anys, set en el Congrés dels Diputats, tretze en el Parlament Europeu. En aquesta tasca he tingut també el privilegi d'orientar-me sota la direcció de juristes i parlamentaris tan destacats com el que fou el president del grup de la Minoria Catalana i *pare* constitucional, Miquel Roca, el reconegut jurista i conseller de Justícia (i company d'escó), Joaquim Xicoy i Bassegoda, en el Parlament Europeu la presidenta del meu Grup, Simone Veil, avui membre del Consell Constitucional de França. Aquests mestratges m'han ensenyat la profunda dimensió jurídica d'una democràcia i del que és la Unió Europea, en definitiva l'expressió d'una sèrie d'instruments jurídics, per assegurar els principis bàsics de la democràcia, justícia, llibertat, respecte dels drets humans i recerca del progrés econòmic i social de la ciutadania. D'aquí que la contribució d'un eminent jurista com el catedràtic Gregorio Garzón la consideri del més alt i extraordinari interès, opinió que crec comparteixen tots vostès després de la seva magnífica exposició.

El meu reconeixement a la professora Cristina Pellicé, jurista, professora de Dret Institucional Privat de la Universitat de Barcelona, que ha revisat per dues vegades l'edició original del llibre, primer per adaptar-lo al Tractat de Maastricht i ara per fer-ho al Tractat d'Amsterdam. La contribució d'una excel·lent coneixedora de la normativa de la Unió, amb claredat expositiva i bona aptitud pedagògica, era ideal per anar actualitzant el treball que avui presentem. Ja veuen que la meua feblesa pel món jurídic comença a ser preocupant en el cas d'un economista, encara que espero que el degà del Col·legi d'Economistes aquí present, el Sr. Valentí Pich, no m'ho tindrà en compte.

Permeteu-me Senyor President, fer una consideració final en relació al llibre, per manifestar que té una clara voluntat divulgativa al servei del ciutadà i es pugui entendre amb facilitat el que és i fins on arriben les possibilitats i competències del Parlament Europeu. Aquest ha fet un progrés enorme del que vàrem contemplar amb motiu de la nostra integració a la CEE el 1986. És cert que encara té limitacions, però té una capacitat política i de decisió que el fan com afirmo en el meu llibre la institució cabdal amb el Consell Europeu per determinar la dimensió i el progrés polític de la Unió. Dissortadament l'opinió pública encara no percep prou bé aquesta dimensió, malgrat l'evidència del present. Un exemple, el debat que ha portat a la dimissió de la Comissió Europea es deu al Parlament Europeu, no ho valoraré, però si destacaré que molts medis de comunicació i creadors d'opinió manifestessin de manera certament contradictòria que el Parlament Europeu era una institució decorativa i alhora que la Comissió havia dimitit a causa del Parlament. Entre altres coses la Comissió va dimitir perquè no va saber valorar que el Parlament ja no és, una institució decorativa.

En conclusió aquest llibre sobre el Parlament Europeu incorporant-hi les modificacions del Tractat d'Amsterdam, s'ofereix com un servei als ciutadans i ciutadanes de la nostra societat, que és en definitiva com entenc en l'últim terme l'activitat i la dedicació política, com un servei a la societat catalana, i en aquest cas espero proporcionar la informació i els elements adequats en el moment en que entrarà en vigor el Tractat d'Amsterdam (el proper primer de maig) que concedeix més poder i competències al Parlament Europeu, i que el 13 de juny els ciutadans i ciutadanes de Catalunya decidiran els seus i les seves representants al Parlament Europeu. No cal oblidar que la representació política més directa de Catalunya a la Unió Europea la garanteix aquesta representació al Parlament Europeu i que la nova legislatura que s'enceta el proper primer de juny exigeix més que mai la màxima dedicació i responsabilitat als nostres i les nostres representants per consolidar la presència de Catalunya a l'Europa de l'euro, de l'ampliació, de l'Agenda 2000 i d'una projecció exterior que el drama actual de Kosovo ens diu que no es pot ajornar ni un minut més.

Moltes gràcies.

Barcelona, 6 d'abril de 1999

ELS NOSTRES REPTES ECONÒMICS DINS EL MARC EUROPEU

IV TROBADA NACIONALISTA

CARLES A. GASÒLIBA
València, 17 d'abril de 1999

Introducció

En la dècada que ara s'acaba, la dels noranta, la Unió Europea ha experimentat una formidable transformació. Ens fixarem en dos de caràcter econòmic.

L'establiment del Mercat Interior Europeu amb una quasi total plenitud el 1993, i la Unió Monetària i l'euro el 1999.

Crec que encara no ens adone prou de l'autèntica dimensió que per a les nostres economies significa aquesta profunda transformació respecte del que eren els nostres tradicionals marcs de referència.

Els nostres països han tingut un procés diferent en la construcció europea, però ara tots, des de Salses fins a Guadamar i des de l'Alguer fins a Fraga es troben integrats en una Unió que en l'àmbit econòmic no té fronteres interiors, i això permet trobar un nou marc de desenvolupament i referència per a les nostres economies, que tindran una orientació o una altra segons la força o les forces polítiques que tinguin la responsabilitat dels nostres governs.

Els organitzadors d'aquesta ja IV trobada nacionalista em van assignar com a tema a desenvolupar i com a tema d'aquesta conferència els nostres reptes econòmics dins el marc europeu. La meua primera reacció va ser veure les nostres respectives estructures econòmiques, en què trobe àrees comunes d'interès: agricultura especialitzada, estructura empresarial i predomini de les pimes, importància dels serveis i especialment del turisme, tendències exportadores, forma de finançament, esperit de superació d'alguns tradicionals colls d'ampolla com a nivells de recerca i desenvolupament tecnològic, promoció econòmica exterior, millora de les infraestructures productives, és a dir, els elements d'un esquema diguem-ne clàssic quan analitze precisament cap on i com haurien d'evolucionar unes economies certament desenvolupades i madures com les vostres en el tombant de segle.

Però finalment no m'he decidit per aquesta opció. Voldria exposar-vos-en una altra que crec més innovadora i adequada per a aquesta trobada nacionalista i reflexionar sobre un repte de més abast, de més profunditat i que depèn molt de la nostra capacitat política per resoldre-ho positivament.

Hem convingut que estan tots integrats en una Unió Europea que no té fronteres econòmiques internes, que assegura les quatre llibertats: de circulació de mercaderies, de treballadors, de serveis i capitals i d'establiment, i també que teni una moneda única, l'euro, en base a una Unió Monetària. Aleshores, si no hi ha fronteres, les àrees econòmiques tradicionals bastides per les regulacions i els mercats dels estats poden ser diferents, superar els

estats, configurar noves àrees i regions econòmiques. El nostre repte és bastir una gran àrea econòmica mediterrània i convertir-nos en la part central i més dinàmica d'aquesta, ser el nucli principal de l'Arc Llatí que hauria d'equilibrar el tradicional eix del Rin-Roine, jugar un paper essencial en les relacions de la Unió Europea amb la Mediterrània i convertir-se en l'àmbit més dinàmic en l'economia de la Unió, convertir-nos en el *sou belt*. Tenim dades per fer aquesta reflexió i també opcions, que caldrà veure si les realitzem, de la Unió Europea.

Tenim dades per fer aquesta reflexió i també opcions que caldrà veure si les realitzem, perquè com veurem cal decisió política per realitzar-les.

Característiques econòmiques generals de l'Arc Llatí

Sota la denominació de l'Arc Llatí, vessant meridional d'Europa a la Mediterrània Occidental, s'integren tretze regions que s'estenen des d'Andalusia fins al Lacio, incloses les illes de la conca occidental de la Mediterrània (Balears, Còrsega, Sardenya), però no pas Sicília ni Malta. Aquest conjunt de regions representa el 14% del territori comunitari i té una població global d'uns 40 milions d'habitants (12% de la població de la Unió Europea).

La densitat demogràfica mitjana (124 hab/km²) és lleugerament inferior a la comunitària (144 hab/km²), amb regions d'elevada densitat: Liguria (324 hab/km²), Lacio i la Toscana a Itàlia, Catalunya i el País Valencià a l'estat espanyol, i altres de major predomini agrari: Llenguadoc, Andalusia, Múrcia, Sardenya (entre 70 i 90 hab/km²) o Còrsega, amb només 28 hab/km².

Una de les característiques de l'Arc Llatí és la taxa de creixement (3,7%, entre 1981 i 1990), superior a la mitjana europea (3,1%), a excepció de Liguria i de la Toscana. Les regions de l'estat espanyol destaquen pel seu pes demogràfic cada vegada major i per un potencial considerable.

En funció del PIB/habitant,² es distingeixen tres grups de regions:

- PIB/hab inferior en un 25% a la mitjana comunitària: regions de l'objectiu 1 del FEDER, apreciand-se una millora a Andalusia i la País Valencià i un deteriorament a Còrsega i Sardenya; l'evolució és lleugerament divergent a Múrcia;
- PIB/hab inferior en un 15% a la mitjana comunitària: Catalunya i Llenguadoc-Rosselló;
- PIB/hab similar o superior a la mitjana comunitària: Provença-Alps-Costa Blava (PACA), Liguria, la Toscana, Umbria, Lacio i Illes Balears.

El mercat de treball es caracteritza per una taxa d'activitat (en especial femenina) inferior a la mitjana comunitària i per una taxa d'atur (13,1%) molt superior a la mitjana de la Unió Europea, sobretot a Andalusia (25,4%), Sardenya, Múrcia, el País Valencià, Catalunya i Llenguadoc-Rosselló (13%). Pel que fa al nivell educatiu, s'observa una neta divisió entre el conjunt format, d'una banda, per les regions franceses, italianes, Catalunya i,

¹ Resum de l'estudi prospectiu de les regions de la Mediterrània de l'Oest elaborat per la Comissió de les Comunitats Europees (1995)

² PIB en PPA (paritats de poder adquisitiu)

menys, Illes Balears i el País Valencià i, d'altra banda, el format per Múrcia i Andalusia, que ensopeguen amb l'obstacle d'un baix nivell educatiu mitjà i, concretament, d'una proporció molt elevada d'analfabets i de no titulats.

La densitat de les xarxes de transports és baixa a Espanya i molt elevada a França i Itàlia (excloent-hi les illes). L'indicador global de dotació d'infraestructures productives posa de relleu l'existència de dues regions decisives per a la continuïtat de les infraestructures de l'Arc (la Toscana i Catalunya) i d'una fractura vers el Sud d'Espanya (Múrcia-Andalusia). Tot i l'existència de grans ports, pot considerar-se que més del 95% del transport de mercaderies es realitza per carretera, la qual cosa dóna lloc a una saturació de les xarxes viàries en els grans eixos europeus (en especial litoral francès i tancament alpí entre Niza i Gènova). Les xarxes de telecomunicacions estan molt desenvolupades i digitalitzades en les regions franceses, a Catalunya i les regions septentrionals d'Itàlia; les altres regions es caracteritzen per un nivell baix d'equipament i de digitalització. Les telecomunicacions avançades presenten les mateixes diferències.

El teixit urbà s'estructura a l'entorn a ciutats importants: dos grans nuclis urbans (Roma i Barcelona) i quatre nuclis de 800.000 a 1,6 milions d'habitants: Gènova, Marsella, València i Sevilla. S'observa un alt grau d'urbanització i l'existència de nombroses ciutats properes entre elles, però de tamany mitjà, que tenen dificultats per concertar funcions i equipaments de nivell suficient i que desenvolupen infraestructures competidores. La densitat de població és heterogènia dins de cada regió, observant-se una major concentració a les zones litorals.

En conjunt, l'economia de l'Arc Llatí presenta un notable predomini del sector terciari (62,5% dels llocs de treball, davant d'un 59,2% a la UE), observant-se una subrepresentació del sector industrial i una sobrerrepresentació dels serveis i destacant, en tot cas, l'absència relativa d'ocupació industrial. L'anàlisi dels sectors d'activitat i de la seva evolució entre 1980 i 1987 posa de relleu el següent:

- L'agricultura és poc sensible als canvis introduïts en virtut de la PAC, si bé acusa la manca de mitjans tècnics i la gestió insuficient de la cadena emmagatzemant-transformació-comercialització; la població activa agrària està disminuint a totes les regions;
- El sector agroalimentari està especialment desenvolupat en les regions espanyoles: Catalunya, Andalusia i el País Valencià absorbeixen més del 55% de la població activa dedicada al mateix. Aquest sector passa per un procés de reestructuració;
- El sector de la construcció està sobrerrepresentat: el Lacio, Andalusia, la Provença, la Toscana i Catalunya concentren al 65% de la població

activa dedicada al mateix; s'observa una disminució general, exceptuant Andalusia i les Illes Balears:

- Els béns intermedis es concentren en cinc regions, que absorbeixen el 70% de la població activa d'aquest sector: Catalunya i la Toscana, seguides de Provença, el Lacio i el País Valencià. Entre el 1980 i 1987, aquest sector registrà una pèrdua de llocs de treball a totes les regions, exceptuant Andalusia i el País Valencià;
- Els béns d'equipament són una especialitat catalana (1/3 de la població activa total d'aquest sector). Entre Catalunya, la Provença, la Toscana i el Lacio concentren el 70% d'aquesta població, que va experimentar un clar decreixement general durant la passada dècada;
- Els béns de consum es concentren en quatre regions, que absorbeixen el 75% de la població activa corresponent: Catalunya, el Lacio, la Toscana i el País Valencià. S'ha produït una clara i general disminució en aquestes regions, exceptuant el País Valencià;
- El sector dels serveis està sobrerrepresentat (>65%) a les regions franceses, a Liguria i al Lacio, i és inferior a la mitjana europea en les regions espanyoles (exceptuant les Illes Balears);
- L'economia turística, finalment, té una importància fonamental (30% del turisme mundial), apreciand-se un augment regular de les entrades, com també dels problemes d'adaptació de les infraestructures als canvis de la demanda i de l'impacte sobre el medi ambient.

Els reptes actuals de l'Arc Llatí

Des de la perspectiva del mercat únic i la conseqüent inclusió de les regions en una economia d'intercanvis, l'anàlisi de les dinàmiques de desenvolupament posa de relleu que aquesta qüestió es planteja de diferents maneres, en funció dels estats de pertinença corresponents:

- A l'analitzar les regions de l'estat francès, apareix com a repte principal la forma de desenvolupament: Com dissenyar processos de desenvolupament evolutius?
- El problema principal que plantegen les regions de l'estat espanyol és el de l'heterogeneïtat del desenvolupament: Com escurçar distàncies entre unes regions que segueixen ja una trajectòria de creixement i altres que estan encara molt poc desenvolupades?

- Les regions italianes plantegen una tercera qüestió, la referent al reajustament del desenvolupament. En aquestes regions, que segueixen globalment una trajectòria de creixement, és fonamental transformar-se per mantenir aquesta trajectòria.

La qüestió de la diferenciació espacial del desenvolupament es planteja així mateix de maneres diverses. Mentre que el que està en joc a França és l'objectiu mateix de creació d'espais econòmics, a Espanya ho és la seva possibilitat i a Itàlia les seves modalitats.

En el cas dels països catalans els models serien:

El País Valencià estaria dividit entre desenvolupament fort i feble, entre reestructuració dolorosa i dinamisme industrial, entre internacionalització i tancament sobre sí mateix o sobre l'ajut nacional i comunitari, entre control del medi ambient i degradació ecològica accelerada. La insuficiència fins fa poc temps de les infraestructures ha constituït probablement un dels principals obstacles a l'evolució potencial d'aquesta regió i a la seva possible participació en l'estructuració global de l'Arc mediterrani, almenys en la seva part espanyola. Altres desafiaments fonamentals concerneixen al canvi del turisme i al control ecològic del desenvolupament.

Catalunya, per la seva banda, està inclinada des de fa temps vers el nord d'Europa. Tot i determinats desequilibris interns i alguns problemes de reestructuració, segueix essent la locomotora de l'economia espanyola i, en aquesta mesura, pot experimentar un desenvolupament múltiple: puntual de la resta de l'eix mediterrani espanyol, punt d'ancoratge d'un Arc Llatí plurinacional o també possible extrem meridional d'un eix europeu de desenvolupament nord-est/sud-est (Alemanya/Lió/Barcelona).

La vessant mediterrània francesa (Llenguadoc-Rosselló i Provença-Alps-Costa Blava) situada en una cruïlla de camins, en tots els sentits de l'expressió. Es tracta de regions d'encreuament per la seva situació geogràfica entre Espanya i Itàlia, i en elles es decidirà probablement el destí d'un possible Arc Llatí.

En elles romanen essent fonamentals els fenòmens relacionats amb els fluxos econòmics, tant pel que fa al tràfic viari, ferroviari o marítim, com als fluxos turístics i també, en termes més generals, als fluxos migratoris. El seu futur està lligat primordialment a la seva capacitat per absorbir tots o part aquests fluxos, amb l'objectiu d'assentar de manera duradora el seu desenvolupament i, en especial, arribar a un veritable reactivament econòmic encara no consolidat.

Finalment, les Illes Balears han basat el seu recent desenvolupament en l'activitat turística, amb resultats convincents, tot i que subsisteix una gran fragilitat estructural, subordinada al destí turístic. El desafiament econòmic per als pròxims anys radica en la seva capacitat per superar la crisi que actualment pateix aquest sector, així com en la diversificació sectorial.

Els escenaris de desenvolupament de l'Arc Llatí

Actualment, diferents estudis han intentat oferir escenaris d'evolució de l'Arc Llatí. En aquesta exposició presentarem dos escenaris claus: l'escenari "tendenciós" i l'escenari d'"integració".

Escenari tendenciós. Una perifèria fragmentada dependent, quant al seu desenvolupament, de la megalòpoli europea, segons un model d'intercanvis Nord-Sud

Aquest escenari, corresponent a l'extrapolació de tendències inequívokes, es basa en l'organització de l'Arc Llatí entorn a quatre pols reforçats o confirmats: Barcelona, Lió, Milà i Florència. Al voltant d'aquests es distribuïran els fluxos econòmics i, sens dubte, les migracions urbanes, accentuant-se la tendència al deteriorament de la resta de zones i augmentant el dualisme latent.

Com a línies fonamentals es poden anomenar les següents:

Un primer pol, confirmat després d'una energètica reestructuració industrial i una ambiciosa política d'inversions públiques: el pol català, entorn a Barcelona, més inclinat que mai vers la megalòpolis europea, principal sortida que s'acosta a l'altura de les seves ambicions internacionals. El Llenguadoc-Rosselló es convertiria en el "passadís" pel qual s'introduïrien els seus productes. Montpel·lier podria convertir-se en una parada incerta en aquest trajecte. L'etapa següent podria ser Lió, a l'entrada del nord d'Europa.

Barcelona augmentaria la seva independència respecte Madrid i la seva importància en relació a d'altres regions mediterrànies properes.

Més al nord, Lió es convertiria en la metròpolis del sud-est de França, suplantant definitivament a Marsella o, més aviat, absorbint-la econòmicament i convertint-la en el seu port. Marsella i la Provença, incapaces d'absorbir o desviar els fluxos econòmics circumdants per arribar a una industrialització sòlida i convertir-se en la metròpoli euromediterrània

del sud de França, quedarien confirmades economies dependents o com a ciutats principalment turístiques.

La implantació d'activitats basades en les noves tecnologies podria resultar una operació reversible i, consegüentment, territorialment fràgil i exposada a ràpides deslocalitzacions. El desenvolupament d'aquests darrers anys hauria d'entendre's com un desenvolupament "independent de l'espai" i no com la base d'una nova industrialització ancorada en una transformació profunda de la cultura local. La fractura alpina quedaria reforçada.

A l'Est, es reforçaria la funció de Milà com a encreuament entre el Nord i el Sud, assimilant definitivament el "passadís ligur" i consumant la transformació de Gènova en una mera desembocadura natural. La gran plataforma del pla del riu Po actuaria com distribuïdor en totes direccions, vers Lió i França, Alemanya, l'Europa oriental i el Sud de França.

El pol toscà, recentment sorgit o, més aviat, confirmat, és menys important sens dubte que Milà, però sembla millor situat que Roma per dur a terme la funció de segon centre italià de l'Arc mediterrani i d'intermediari en el flanc occidental d'Itàlia entre Milà i la capital històrica i política. La solidesa de la seva estructura social i cultural, el dinamisme de la seva economia i la tipologia de les seves activitats s'uneixen per fer de Florència i la seva zona d'influència el quart vèrtex del quadrilàter metropolità en el qual podria basar-se aquest escenari. Roma, com a capital política, conservaria una forta capacitat d'atracció, sense arribar a convertir-se en un pol estructurador de les regions del Sud.

Les zones interiors prosseguirien un lent declivi demogràfic i econòmic, abans de ser eventualment redinamitzades (és el cas dels nuclis urbans més propers o els millor comunicats) amb fins residencials, recreatius i d'oci.

Finalment, es confirmaria la vocació turística de les illes, amb una important incertesa quant al futur de la seva especialització en aquesta activitat.

Escenari d'integració. Un escenari voluntarista d'aproximació de les regions de l'Arc Llatí

L'escenari d'integració implica, en tots els aspectes, una aproximació de les regions constitutives de l'Arc Llatí, és a dir, una reducció de les disparitats que les distingeixen de les regions europees més desenvolupades i, alhora, una reducció de les fractures que les separen, especialment les relacionades amb les infraestructures, que amplien les distàncies i obstaculitzen els intercanvis, o les vinculades a les diferències estructurals de les seves economies, que poden mesurar-se pel grau encara modest del comerç dins de les diferents branques.

- Una organització més eficaç dels intercanvis, mitjançant especialment el desenvolupament de les infraestructures de transport i de la interconnexió multimodal;
- Un teixit urbà reforçat (Sevilla, València, Barcelona, Marsella, Gènova, Florència, Roma, per fer referència només als pols més importants) i equilibrat;
- Una transformació més profunda de les cultures i de les mentalitats. Els exemples de la Toscana i de Catalunya demostren que no existeix cap incompatibilitat fonamental entre les cultures llatines i les industrials, alhora que il·lustren la pluralitat de camins que poden conduir a un desenvolupament sòlid. Aquesta transformació haurà de basar-se en un esforç considerable de millora del nivell educatiu mitjà en les regions més retardades en aquest aspecte i de desenvolupament de la formació tècnica i professional;
- Un més gran protagonisme del control ecològic del desenvolupament. Les terres mediterrànies són belles però fràgils, sovint estan empobrides i presenten dificultats tan elementals com les limitacions dels recursos hidrològics.

Quant a l'espai, les línies generals precedents convergeixen entorn a set projectes fonamentals, que s'exposen més endavant. No totes ells tenen la mateixa importància estratègica: mentre que les illes poden trobar perfectament un punt de referència fora de l'Arc Llatí, com succeeix amb les Balears, en canvi, i per ordre de prioritats:

- La integració de la part central de l'Arc (Barcelona-Gènova) sembla inevitable per diverses raons:
 - es tracta del cor geogràfic de l'Arc Llatí, tot i presentar nombroses discontinuïtats, i té dues metròpolis (Marsella i Gènova) en dificultats. Les regions integrants ocupen així mateix una posició clau en el trànsit que uneix la major part d'Espanya amb la megalòpolis europea i amb el seu extrem meridional. La saturació dels principals eixos de trànsit exigeix intervencions de reforçament de les infraestructures encaminades a l'organització dels fluxos intraeuropeus;
 - les fractures alpina i pirenaica són, més que discontinuïtats geogràfiques i infraestructurals, símbols de les divisions nacionals entre França, Espanya i Itàlia, la reducció de la qual és precisament una de les condicions de la construcció europea;

- el desenvolupament de processos d'integració parcial (per exemple, Toscana-Umbria, o Múrcia-País Valencià-Catalunya) que relegaran la part central de l'arc, implicaria la reproducció i perpetuació dels mecanismes i enfocaments estrictament nacionals i, consegüentment, l'ajornament de la dimensió europea del desenvolupament per part dels responsables públics de la presa de decisions.
- Les opcions relatives al passadís lligur constitueixen la segona prioritat estratègica: en un cas reforcen la unió Gènova-Milà, amb el consegüent aïllament relatiu de les regions italianes centrals i meridionals, i en l'altre condueixen a reforçar els vincles amb la Toscana.
- Després dels anteriors apareixen altres projectes d'importància menys immediata per a la integració de l'arc, atès que podran articular-se progressivament entorn al nucli central. No obstant això, cal assenyalar que els aspectes intraregionals d'aquests projectes (ajut a les PIME, a la formació professional, a l'ordenament territorial etc), segueixen essent prioritaris en totes les regions, sobretot per a l'adaptació de l'economia i, en segona instància, com a condició necessària per a la integració completa de l'arc.

Conseqüentment, l'escenari d'integració no és monolític i hauria de desenvolupar-se (encara que només fos pel seu cost global) en diverses etapes, els terminis d'aplicació de les quals dependrien de les decisions (i de la capacitat d'inversió) dels responsables de la presa de decisions a escala europea, estatal i regional; l'etapa inicial consistiria en la creació d'un teixit mediterrani en el nucli de l'Arc Llatí (de Catalunya a Ligúria) i podria prolongar-se per la variant més senzilla (orientació dels fluxos vers Milà) o per la variant florentina (integració de la Toscana).

A continuació es detallen els set principals projectes:

- **Crear l'eix Barcelona-Gènova:** és el nucli del problema des del punt de vista de l'organització dels fluxos intraeuropeus. Aquest eix només existeix actualment de forma parcial.

Les grans infraestructures ocupen, evidentment, un lloc molt important en aquest escenari. Les seves manifestacions principals són la modernització dels passos que travessen les grans fractures pirenaica i alpina i la continuïtat de les autopistes; la construcció d'un túnel viari i ferroviari al Sud dels Alps, en la prolongació de l'A8; la construcció dels túnels de Pimorens (ja efectuada) i de Somport per millorar l'accés de Catalunya vers el litoral atlàntic a través de Tolosa; la millora dels passos del Pertús; i, sens dubte, el tren d'alta velocitat.

S'han d'intensificar els fluxos d'intercanvis: el problema immediat, com s'ha vist, implica al transport de mercaderies per carretera i ferrocarril, sense oblidar el possible desenvolupament d'una alternativa important: el cabotatge; es requereix també un canvi d'escala de la indústria i dels serveis a empreses, sobretot financers.

El desenvolupament econòmic entorn a determinats pols econòmics, distribuïts de la millor manera possible, i lligat a ells, serà el preu per evitar la congestió del litoral. Això implica dos aspectes: la consolidació dels pols de desenvolupament tecnològic i l'adopció de mesures complementàries per a les PIME en matèria de serveis, transferències de tecnologia i formació.

- Reequilibrar el "passadís" lligur, en l'actualitat clarament dominat pel pol milanès. Es planteja de forma immediata un escenari alternatiu: el d'un Arc Llatí que vagi des de Barcelona fins a Milà, a través de Marsella i de Gènova. No obstant això, cal assenyalar que implicaria un risc de marginació de la bota italiana. Reequilibrar el passadís lligur cap a Itàlia central sembla, doncs, preferible tant per a Itàlia com per a la continuïtat de l'Arc Llatí.

La millora de les xarxes d'infraestructures de transport és una de les condicions d'aquest reequilibri, la fita de la qual depèn en una gran mesura de l'orientació dels intercanvis i, conseqüentment, de l'aparició o consolidació d'altres pols econòmics situats a l'oest o a l'Itàlia central.

- Consolidar el pol toscà articulant-lo en l'Arc Llatí: aquest pol duria a terme un important paper en el desenvolupament futur del món mediterrani, però està actualment mal articulat amb la resta de l'Arc Llatí, no solament perquè les característiques del seu desenvolupament el separen d'ell, però també perquè sembla constituir més un trencament que una aturada, sobretot pel que fa als fluxos econòmics. La qüestió principal és, doncs, l'estructuració física (en termes d'infraestructures) i estratègica (en termes de perspectives de desenvolupament) de la Toscana, i fins i tot d'Umbria, amb la resta de l'Arc Llatí.
- Reduir la fractura valenciana: el País Valencià (com també Múrcia) apareix avui com una regió menys articulada, sotmesa a tendències contradictòries que poden inclinar-la vers una reactivació del desenvolupament o, al contrari, vers un cert estancament. La seva situació en l'Arc Llatí pot ser decisiva per evitar la doble i creixent dependència de Barcelona i de Madrid, així com per afavorir l'articulació del Sud d'Espanya, Andalusia i Múrcia, entorn a aquest nou eix de desenvolupament. En aquest sentit, el País Valencià sembla cridat a dur a terme una funció d'eix. Les condicions per a dur-ho a terme són el desenvolupament de les infraestructures viàries i ferroviàries, l'aparició

d'un turisme que doni prioritat a la qualitat sobre la quantitat, el control ecològic del desenvolupament i un esforç decisiu en matèria d'educació i de formació professional.

- Oferir a Andalusia i a Múrcia una manera complementària d'ancoratge del seu desenvolupament: l'escenari d'integració no pretén substituir l'eix Sevilla-Madrid per un eix Sevilla-València-Barcelona, sinó, ans el contrari, aconseguir la mútua col·laboració d'ambdós. El doble ancorament d'Andalusia (inclòs triple, si es consideren les seves sortides atlàntiques) pot propiciar la seva sortida del subdesenvolupament i facilitar la diversificació de les seves activitats; en qualsevol cas, li permetrà aprofitar millor els nous fluxos econòmics i, potser amb el temps, dur a terme la funció de punt de trobada en l'extrem meridional d'Europa entre les noves dinàmiques de l'Arc Atlàntic i de l'Arc Llatí, fins i tot del continent africà (funció internacional del port d'Algesires).

Sens dubte, aquesta possibilitat només podrà dur-se a terme a llarg o fins i tot molt llarg termini. Les infraestructures de transport, junt amb un considerable esforç educatiu, cultural i tecnològic, proporcionarien les condicions necessàries.

- Reintegrar Roma en l'Arc Llatí: la proclivitat de la capital de l'aïllament constitueix la seva originalitat davant la metròpolis llombarda. No obstant això, la consolidació definitiva de l'Arc Llatí, la seva constitució com a eix alternatiu important del sud d'Europa, només tindran sentit si es perllonga fins a Roma, per raons tant polítiques i simbòliques com econòmiques.
- Ancorar les illes: cal pensar que l'escenari d'integració dona a les illes oportunitats addicionals per a convertir-se en pols secundaris dels pols principals consolidats de manera indicada. Educació, cultura, tecnologia i infraestructures de transport són els principals desafiaments per aconseguir la diversificació de l'economia i la creació d'unes condicions de vida que acabin amb l'aïllament insular.

Conclusions sobre la situació de l'Arc Llatí

Les tretze regions que componen l'Arc Llatí són massa diferents des del punt de vista estructural i polític per tal que es pugui afirmar la seva existència com a entitat econòmica integrada. Aquesta diferència es refereix tant a disparitats o heterogeneïtats estructurals "clàssiques", és a dir, mesurables en termes de nivells de desenvolupament, com a maneres de desenvolupament o fins i tot a la seva pertinença a espais econòmics i

polítics diferents. Es completa, a més, en les regions més motrius, amb la necessitat d'introduir reajustos i adaptacions en vista al nou context econòmic europeu i internacional.

La realització d'un o de l'altre dels escenaris depèn en gran mesura de les polítiques que practiquin tant les autoritats locals, regionals i estatals com les autoritats comunitàries. La integració de l'Arc Llatí implica, doncs, una voluntat i una responsabilitat conjuntes que mereixerien expressar-se en acords de concertació política concertats de manera periòdica i constant.

No hi haurà una altra alternativa si no es tenen en compte algunes qüestions fonamentals apuntades per diferents experts:

- Les fractures vinculades a la insuficiència de les infraestructures de transports i comunicacions. Aquestes fractures, tant a escala estatal (pas dels Alps i dels Pirineus) com interregional i fins i tot intraregional. Actuen com a frens importants per a la integració i per al tràfic intraeuropeu. Les infraestructures de transports han de concebre's sempre des la perspectiva dels fluxos, de la interconnexió dels tipus de transport i de la fragmentació (plataformes logístiques). El plantejament de les infraestructures de telecomunicacions obeeix a la mateixa lògica;
- Les disparitats dels nivells de desenvolupament, evidents sobretot en relació amb les regions de l'objectiu 1 de la Comunitat. La integració mediterrània topa aquí amb un dels seus límits més importants, la superació del qual exigeix no només les infraestructures d'enllaç ja anomenades, sinó també infraestructures de formació, d'investigació i desenvolupament i de suport a les empreses (serveis i estructures financeres).
- L'heterogeneïtat dels tipus de desenvolupament. Es distingeixen dues famílies de regions amb dèficit industrial: les illes (llevat la siderúrgia del sud de Sardenya), que presenten una subindustrialització "natural", i l'àmbit de subindustrialització "històrica" situat al centre de l'Arc Llatí (Llenguadoc, Provença, Lugúria) i en els seus extrems (Andalusia i Múrcia, en tant que el Lació ocupa una posició un xic apart atesa la presència de la capital romana). Aquesta heterogeneïtat respecte als conjunts Toscana-Umbria i Catalunya-País Valencià haurà de reduir-se si es vol promoure una funció diferent d'un Arc Llatí millor integrat.
- La necessitat d'un ajustament estructural de les economies regionals més desenvolupades (els conjunts català i toscà, als quals s'uneixen respectivament el País Valencià i Umbria), al menys en dos grans direccions: d'una banda, la diversificació de les seves activitats industrials i la continuació de la reconversió de determinades indústries en favor d'activitats de major valor afegit; d'altra banda, un major

desenvolupament de les seves funcions econòmiques (serveis a empreses, funcions financeres, funcions urbanes avançades), per augmentar la seva autonomia funcional.

Aquest canvi d'horitzó estratègic du a fer menció a quatre àmbits d'intervenció que poden determinar l'evolució futura de l'Arc Llatí

- El desenvolupament de les infraestructures de transports i comunicacions en els tres aspectes anomenats:
 - eixos de trànsit europeus i reducció de les fractures nacionals;
 - connexions interregionals i reducció de la resta de fractures que obstaculitzen la integració;
 - serveis de connexió intraregionals.
- L'aparició d'una cultura d'empresa adaptada al context econòmic i evolutiu, basada en l'aplicació d'instruments i de mesures:
 - de formació i de qualificació de la mà d'obra i dels directius;
 - d'acompanyament: teixit i xarxa de serveis especialitzats d'alt nivell, que ofereixin a les empreses, en règim de costos compartits, les capacitats tècniques que precisen aquestes per al seu desenvolupament, en el marc d'un procés d'acompanyament tècnic i d'acompanyament-formació.
- La invenció d'un desenvolupament atent a conservar la fragilitat específica dels espais: control i gestió de la urbanització de les zones litorals; a les zones d'interior, formes de desenvolupament en les quals s'uneixin les activitats agràries, les branques de transformació tradicionals renovades i l'atractiu turístic; a totes les regions caracteritzades per la insuficiència de recursos hidrològics, control del consum (introducció de tècniques d'estalvi d'aigua tant en els processos industrials com en l'ús relacionat amb l'activitat agrària), gestió i reciclatge dels afluents.
- L'aparició d'estratègies d'aliança interregionals: no hi haurà Arc Llatí integrat sense una voluntat explícita dels estats, les regions i les principals ciutats d'adoptar estratègies d'aliança adreçades a concebre conjuntament el seu desenvolupament, no solament pel que fa a les grans infraestructures, sinó també quan a les regles de competència o de complementarietat entre les diferents regions (per exemple, en matèria agrícola).

El mateix és aplicable a les grans ciutats, entre les que resulta difícil consolidar un teixit urbà, i encara més equilibrar-lo. D'aquí l'interès de les estratègies d'aliança entre les grans corporacions, regions i ciutats i entre les ciutats de mitjana dimensió properes entre elles. A banda del seu efecte immediat d'estructuració i d'organització dels espais, podrien contribuir de manera significativa a la comprensibilitat tant política com econòmica de l'Arc Llatí i, llavors, a la cohesió que ha de promoure's tant en la pròpia zona com en el conjunt del territori europeu.

ANNEX

PRINCIPALS AGREGATS MACROECONÒMICS DELS PAÏSOS CATALANS

Població (1996) (en milers)	
Catalunya	6.066
Illes	730
Llenguadoc-Rosselló	2.225
País Valencià	3.913
Font: Eurostat	

Estructura productiva (1995) (% del Valor Afegit Brut)					
	<i>Agricultura i Pesca</i>	<i>Indústria</i>	<i>Construcció</i>	<i>Serveis</i>	<i>TOTAL</i>
Catalunya	1,8	28,2	7,1	62,8	100,0
Illes	1,5	7,9	6,6	84,0	100,0
País Valencià	3,2	26,1	7,6	62,9	100,0
Font: Papeles de Economía					

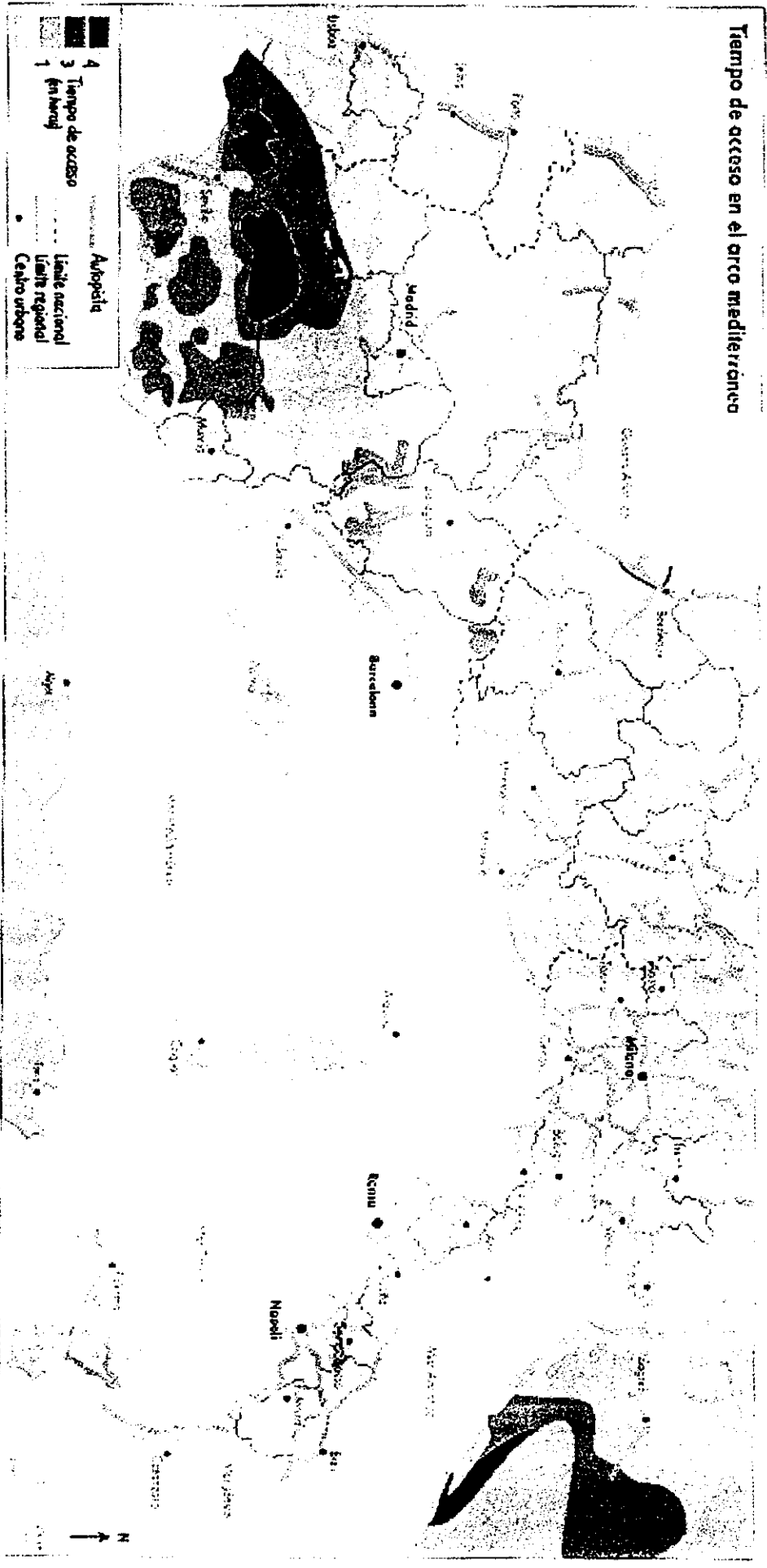
PIB / habitant (1996) (% sobre mitjana UE)	
Catalunya	99,1
Illes	97,0
Llenguadoc-Rosselló	78,3
País Valencià	73,8
Unió Europea	100,0
Font: Eurostat	

Desocupació (1997) (% sobre total població activa)	
Catalunya	17,4
Illes	12,2
Llenguadoc-Rosselló	17,8
País Valencià	21,4
Unió Europea	10,7
Font: Eurostat (sobre dades EPA)	

Ocupació per sectors d'activitat (1997) (% sobre total d'ocupació)				
	<i>Agricultura</i>	<i>Indústria</i>	<i>Serveis</i>	<i>TOTAL</i>
Catalunya	3,2	38,4	58,4	100,0
Illes	2,3	24,4	73,3	100,0
Llenguadoc-Rosselló	7,8	19,4	72,8	100,0
País Valencià	6,4	33,8	59,8	100,0
Unió Europea	5,0	29,4	65,3	100,0
Font: Eurostat				

Nota: No es disposen de dades agregades de la Catalunya Nord comparables a les de la resta dels territoris dels Països Catalans. Per tant, s'indiquen dades del Llenguadoc-Rosselló en el seu conjunt segons la classificació d'Eurostat.

Tiempo de acceso en el arco mediterráneo

EUROPEAN PARLIAMENT'S ROLE IN LAW AND POLICY FORMATION

EUROPEAN CENTRE FOR PUBLIC AFFAIRS

DOCUMENTACIÓ DE BASE

CARLES A. GASÒLIBA

Brussel·les, 20 d'abril de 1999

THE EUROPEAN PARLIAMENT'S ROLE IN LAW AND POLICY FORMATION

A- Overview of the powers of the Parliament

The European Parliament (EP) represents the peoples of the European Union: through it, some 370 million European citizens take part in the process of European integration.

Like all parliaments, the EP has three fundamental powers: the power to legislate, the power of voting on the budget and the power to supervise the executive.

1. *The power to legislate*

There are four possible procedures by which the EP may exercise its legislative power:

- a) Co-decision procedure: Here the EP and the Council share the power of decision-making equally, in a large number of areas:
 - non discrimination on grounds of nationality;
 - the free movement of workers (combined with unanimity in Council);
 - social security for immigrants (combined with unanimity in Council);
 - right of establishment and freedom to provide services;
 - transport policy;
 - the environment;
 - technical research and development;
 - consumer protection and public health;
 - education, vocational training and culture;
 - part of social policy and employment (incentive measures);
 - development cooperation;
 - transparency;
 - in five years, measures on the crossing of the external borders of the Member States
 - countering fraud, customs cooperation and statistics;

Amsterdam Treaty has simplified this procedure (possible agreement at first reading, abolition of the phase of intent to reject and abolition of the third reading) and has made it the normal procedure for legislation. The status of the Parliament as an equal partner of the Council has been reinforced.

- b) Cooperation procedure: if the opinion Parliament delivered at its first reading is not sufficiently taken into account in the Council's common position, Parliament may reject the proposal at second reading. The Council can overturn Parliament's rejection only by a unanimous decision. With the Amsterdam Treaty, it will survive only within the confines of economic and monetary union
- c) Assent procedure: Parliament's assent (virtual right of veto) will be required in

- cases such:
- penalties which the Council may decide to impose on one of its members in the event of serious and persistent violations of fundamental rights;
 - application for membership of the Union;
 - certain major international agreements;
 - the introduction of a uniform electoral system for Members of the European Parliament
- c) *Consultation*: Parliament's opinion must be obtained before a legislative proposal is adopted by the Council on:
- non discrimination on sex, racial origin, religion, disability, age or sexual orientation;
 - tax provisions;
 - common commercial policy;
 - common agricultural policy;
 - drawing-up of guidelines Members States shall take into account in their employment policies;
 - provisions on police and judicial cooperation in criminal matters;
 - measures on visas, asylum, immigration and judicial cooperation in civil matters during a transitional period of five years;
 - provisions on common foreign and security policy

The EP can also request the Commission to take a particular initiative where it considers it important.

2. *The power of voting on the budget*

The budgetary decision belongs jointly to the Council and to the EP whose role in this respect is close to that of a national parliament. It is Parliament which adopts the final budget (usually in December) and the President of Parliament's signature makes it enforceable.

The budgetary powers of the Parliament are exercised principally on non-compulsory expenditure where the EP can add to the Council draft an amount corresponding to half the annual rate of growth of the budget.

The EP also monitors the proper use of public funds through its Committee on Budgetary Control. Specifically, this means that it scrutinises the management of funds and acts continually to improve the prevention, detection and punishment of fraud. Parliament gives an annual assessment of the Commission's use of the budget before granting it a "discharge".

3. *The power of democratic supervision*

Parliament exercises democratic supervision over all Community activities and can set up committees of inquiry .

a) *Parliament and the Commission:*

The Amsterdam Treaty gives the EP a reinforced role in the process of appointing the President and Members of the Commission (the nomination of the President shall be approved by the EP and the Commission as a body must be approved by EP in a vote of investiture). This power is in addition to parliament's right to censure the Commission (motions of censure were tabled in four occasions in 1977, 1993, 1997 and in January 1999).

On a daily basis, Parliament exercises its supervisory power by examining a large number of monthly or annual reports which the Commission is obliged to submit to it (for example on the application of Community law). In addition, Members can put written or oral question to the Commission . During plenary session "question time" provides a forum for a series of questions and answers on topical matters.

b) *Parliament and the Council*

Parliament's expanded legislative and budgetary powers have increased its influence over the Council.

Relations between the two institutions have developed on a pragmatic basis. The President-in-office present his programme to Parliament at the beginning of a presidency and accounts for the results achieved at the end and after a European Council summit. Parliament also receives a yearly written report on the progress achieved.

Ministers attend Parliament's plenary session and take part in important debates and in "Question Time". In addition, Members can put oral or written questions to them.

4. *A political driving force*

The EP is the european forum *par excellence*. It takes initiatives to stimulate discussion on all manner of issues affecting society in today's Europe.

By adopting resolutions on its own initiative, Parliament is able to be a political driving force. It regularly calls on the Commission and the Council to develop or modify existing policies or introduce new ones.

B- How European Parliament is organised

- **Political Groups:** The 626 Members sit in political groups. They represent the various political tendencies within Parliament.

The minimum number of Members required to form a political group is 29 if they come from one Member State and 14 if they come from four or more Member States (a premium is placed on multi-nationalism).

Parliament currently has eight political groups, plus some non attached Members: PES (214 Members), EPP (201 Members), ELDR (42 Members), UFE (36), United Left (34), Green (27), Radical Alliance (21) and Europe for Nations (15).

- **Conference of Presidents:** Consisting of the President of Parliament and the chairmen of the political groups, is responsible among other things for organising Parliament's work and drawing up the agenda for plenary sessions.

- **Bureau:** Consisting of the President and 14 Vice-Presidents all elected for a 2 and a half year period. It is responsible for financial, organizational and administrative decisions on matters concerning Members and the internal organization of Parliament.

- **Parliamentarian committees:** in the interests of preparing for and facilitating work at Parliament's plenary sessions, Members belong to 20 standing committees, each of which specialises in a particular field.

The committees have a variable number of MEPs (25-65). The largest committee is the Committee on Foreign Affairs, Security and Defence Policy.

In addition, Parliament can also set up subcommittees, temporary committees, which deal with specific problems, or committees of enquiry.

- **Joint Parliamentary Committees:** maintain relations with the Parliaments of States linked to the European Union under association agreements (eastern and central European countries).

The ACP-EU Joint Assembly unites the EU with 71 countries of the African, Caribbean and Pacific regions: partnership bases on trade and economic development, on the fight against poverty and on respect for human rights and democratic principles.

Interparliamentary Delegations: which maintain direct contacts with countries of Latin America, Asia and the southern Mediterranean.

- C- **How European Parliament works : in particular on legislative proposals (co-decision making)**

- The Commission submit the legislative proposal (co-decision) to the European

Parliament.

- The proposal, depending on the legal basis and on the subject, is sent to the responsible committee (for example the Legal Affairs Committee for electronic commerce) and to the other relevant committees for opinion (for example in this case to the economic committee).
- The responsible committee appoints a Member as a rapporteur, who will prepare a draft report containing the proposed amendments to the proposal.
- After the discussion in the committee on this draft report, a deadline for amendments will be set. Individual Members can table amendments to the proposal.
- The amendments proposed by the rapporteur and by the other Members will be voted in the committee and proposed to the plenary (report);
- A political group or 29 Members can propose to the plenary new amendments not included in the report;
- The plenary, by simple majority, will vote on the amendments (opinion of EP in first reading);
- If the EP does not propose any amendment to the proposal or if the Council, by qualified majority, agrees with all of the EP amendments, the proposal will be adopted (this possibility of agreement in first reading has been introduced by the Amsterdam Treaty);
- If the Council does not agree with all the EP amendments, it will adopt a common position and will communicate it to the EP;
- The common position will be sent once more to the responsible committee (second reading) in which the same procedure will be followed (but it will only be possible to reintroduce the amendments adopted in the first reading or new ones if the proposal has been substantially modified);
- Within three months the EP can:
 - 1) approve the common position: the proposal will be adopted
 - 2) go straight to a vote of rejection: the proposal will not be adopted
 - 3) propose amendments by absolute majority of its component members: if the Council (three months) approves all the amendments the proposal will be adopted, if not a conciliation committee will be set up. Only if the conciliation committee approves a joint text, that is approved by both institutions, the proposal will be adopted.

The parliamentary committees generally meet for two weeks a month in Brussels. The third week is set aside for meetings of the political group and the fourth for the plenary session in Strasbourg. Parliament also holds plenary session in Brussels .

In addition to statements and debates on reports, business at plenary session includes parliamentary questions, urgent debates on topical issues, statements by other institutions and voting time.

In the plenary session, Parliament votes first on the amendments, then on the draft as a whole and finally on the accompanying resolution. The latter is known as a legislative resolution in cases where Parliament is consulted by the Council on a Commission proposal. Such a resolution constitutes Parliament's opinion and indicates whether it approves, rejects or amends the draft Community law.

EUROPA, MERCAT DOMÈSTIC
CLUB DE MÀRketing DE BARCELONA

CARLES A. GASÒLIBA
Barcelona, 18 de maig de 1999

Voldria centrar la meua exposició en uns quants aspectes rellevants per, després, donar elements al col·loqui que crec que és la part que lògicament els hi pot interessar més.

En primer lloc, els vull comentar que el Mercat Interior Europeu és el nostre mercat. Un mercat sense fronteres, realitzat al llarg de més de 40 anys, però reforçat i realitzat quasi plenament el 1993 amb la base de l'Acta Única Europea de 1987 i culminat amb la Unió Monetària i l'Euro acordat el 1989, ratificat en el Tractat de Maastricht de 1992 i ara en el Tractat d'Amsterdam, en vigor des del 1er. de juny d'enguany.

Què és i què significa el Mercat Interior Europeu ? Un mercat de 374,2 milions d'habitants, un PIB de 5,5 bilions d'euros, una renda de 19,1 milions euros per habitant; és un mercat que assegura el 19,5 % de les exportacions mundials; és el mercat més sanejat; és el mercat que té més reserves en divises.

Quadre 1 (vegeu pàg. 3)

El Mercat Interior Europeu és un mercat obert: el comerç exterior és d'1 bilió d'euros:

Quadre 2 (vegeu pàg. 4)

És el mercat més dependent de l'exterior i el que proveeix un grau més alt de cooperació internacional. El volum dels intercanvis interiors és el doble dels exteriors i representa aproximadament dos terços del PIB de la Unió.

Cal comentar també que és un mercat amb característiques i competències diferenciades. El mercat interior europeu és un mercat complex, amb nivells de decisió diferents. La presa de decisions és llarga i complicada, però també ho és als Estats Units –recordem els buffets d'advocats americans-, i no ho era al Japó, però com hem vist, la manca de transparència no els ha acabat d'anar prou bé. En tot cas, és complex.

Retinguem que Brussel·les té la principal competència en mercat interior amb un paper molt destacat per la Comissió, el Consell i el Parlament Europeu, atès que s'aplica el procediment de codecisió. Tot el que afecta a barreres interiors i protecció extraaranzelària està sotmès a l'autoritat comunitària. Des de l'harmonització del nivell acústic del tub de sortida dels gasos d'una motocicleta fins a l'experimentació genètica o els models d'utilitat, està sota l'autoritat comunitària.

La política de la Unió Europea no és intervencionista. Al contrari, aplica una direcció econòmica i comercial oberta a la competència. Promou la liberalització dels sectors encara protegits: telecomunicacions, energia, transport aeri. Cal tenir en compte el reconeixement de la *política de la competència*, una de les eines més formidables de què disposen les autoritats de Brussel·les per assegurar la lliure competència.

És també l'autoritat comunitària la capacitada per negociar els acords comercials (per exemple, la Ronda Uruguai, la Ronda del Mil·leni, els conflictes actuals amb Estats Units amb plàtans i hormones, obertura al Japó).

La Unió Europea està decidida a donar un nou impuls liberalitzador . En la Ronda del Mil·leni el grau de protecció del mercat interior encara serà menor. Estem en els inicis d'una negociació que serà llarga, però que hem de seguir molt d'aprop.

D'altra banda, cal dir que la Unió Monetària i l'euro culminen el procés de la dimensió comercial, econòmica i monetària de la Unió Europea. L'euro té efectes substancials en definir les característiques del mercat interior europeu. Encara està en període de rodatge, però crec que es poden avançar les característiques bàsiques d'assegurar unes economies sanejades amb taxes baixes d'inflació i tipus d'interès. Les economies de l'euro queden obligades a situar-se en el nivell mig de competència i superar-lo si volen progressar en el si de l'economia europea, això vol dir excel·lir en el nivell dels sistema productiu, el que és un repte especialment destacable per a l'economia espanyola i també per la catalana.

L'economia catalana s'ha adaptat bé a la realitat i exigències derivades de la nostra integració a la Unió Europea: *exporta* al voltant del 70 %; la resta de la Unió *importa* el 67 %. És una economia madura, situada a la mitjana de la Unió.

En el període 1996-98 ha crescut per sobre de l'economia espanyola i de la de la Unió, malgrat no ser receptora privilegiada de fons comunitaris i fer aportacions netes a nivell espanyol i també a nivell de la Unió, encara que en els darrers anys, gràcies a l'aplicació dels fons de cohesió en projectes de medi ambient i infraestructures, la situació amb la Unió tendeix a l'equilibri.

Vist des de la nostra perspectiva catalana i respectant l'àmbit de decisió empresarial (no m'atreveixo a donar consells en els qui en saben , únicament proporcionar dades que els poden ser útils) faria unes reflexions finals centrades en els punts següents:

- El nostre mercat domèstic és el mercat de la Unió Europea
- Hem demostrat una bona adaptació
- És un mercat complex que, a nivell individual o col·lectiu caldria seguir més d'aprop, tenint en compte que la matèria de les decisions econòmiques que ens afecten es prenen ara a Brussel·les
- Podem ésser importants a mercats emergents, com el nord d'Àfrica o Llatinoamèrica, gràcies a pertànyer a la Unió Europea.
- En el futur pensem en els països del centre i l'est d'Europa que seran membres de la Unió, competidors i també clients potencials.
- Progressarem per la competitivitat dels nostres productes i serveis sense l'empara d'una devaluació de tant en tant. D'aquí, la preocupació per superar algunes fragilitats per encarar bé l'Europa del 2010.:

-Formació i preparació, amb la inclusió de l'aprenentatge d'idiomes.

-Millorar les infraestructures

-Recerca científica i desenvolupament tecnològic

-Consolidació de nous mercats: inversió a l'exterior.

Recuadro 1: La zona euro en perspectiva

Con los once Estados miembros que adoptaron la moneda única el 1 de enero de 1999, a saber, Bélgica, Alemania, España, Francia, Irlanda, Italia, Luxemburgo, los Países Bajos, Austria, Portugal y Finlandia, la zona euro es una entidad económica de importancia mundial y, más en concreto, frente a EE.UU. y Japón. La zona euro constituye una entidad económica comparable por su tamaño a EE.UU., es el mayor socio comercial del mundo, cuenta con un importante mercado de deuda pública y sus reservas de divisas son las más elevadas.

La zona euro está integrada por países de larga tradición industrial, la totalidad de los cuales hace tiempo que opera en las condiciones de competencia propias de las economías de libre mercado. Como consecuencia de varios decenios de una intensificada integración económica, los países que participan en la zona euro tienen rasgos macroestructurales muy semejantes. Como es lógico, también existen divergencias en algunos aspectos. A menudo, ello se debe a las diferencias anteriormente existentes en lo que respecta al desarrollo económico o a las políticas aplicadas, tal y como puede apreciarse en la situación del mercado laboral.

Estadísticas básicas

	Euro-11	EUR15	EE.UU.	JAPÓN
1. Población (1997)				
- En millones de personas	290,5	374,2	268,0	126,2
- En % de la población mundial ^{a)}	5,0	6,5	4,6	2,2
2. Producto Interior bruto (PIB, 1997)				
- En miles de millones de ECU	5549	7164	6899	3699
- En % del PIB mundial (en PPC) ^{b)}	16	20	21	8
- PIB por habitante, en 1000 ECU	19,1	19,0	25,8	29,3
- PIB por habitante, Euro-11=100 ^{c)}	100	98,9	144,2	116,3
3. Exportación de bienes (1997)				
- En % de las exportaciones mundiales ^{d)}	19,5	-	14,8	9,7
- En % del PIB ^{e)}	13,7	9,7	9,5	10,3
4. Saldo vivo de la deuda pública (m.m. ECU) ^{f)}	3277	4091	6635	2826
5. Capitalización de los mercados de renta variable (m.m. ECU) ^{g)}	2705	4942	9497	1839
6. Reservas de divisas (m.m. ECU) ^{h)}	380	455	122	205

^{a)} Basado en datos de la ONU. ^{b)} PPC. ^{c)} PIB en precios corrientes y PPC. ^{d)} Exportaciones zona exterior al euro; cálculo basado en datos mundiales; incluidos Euro-11; ^{e)} Euro-11: exportaciones zona exterior al euro; EUR15: exportaciones a países no pertenecientes a la UE ^{f)} Diciembre de 1997. ^{g)} Finales de 1997. ^{h)} Incluido en oro, finales de 1997.

Fuente: Servicios de la Comisión.

Para que la UEM y el mercado único funcionen apropiadamente, será de vital importancia la eficaz supervisión y coordinación de las políticas económicas. A su vez, ello exige disponer de un sistema de información estadística completa que facilite a los responsables de las políticas los datos necesarios sobre la evolución de los ámbitos económico, monetario, presupuestario y social.

UNION EUROPÉENNE ET PRINCIPAUX PARTENAIRES ÉCONOMIQUES
TAUX DE CROISSANCE DU PIB ET DE SES COMPOSANTES EN VOLUME
 Par rapport au trimestre précédent

	EUR-11				EU-15				G7				USA				JAPON			
	1998				1998				1998				1998				1998			
	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4
PIB	0,9	0,6	0,7	0,2	0,8	0,6	0,6	0,2	0,6	0,2	0,6		1,4	0,5	0,9	1,5	-1,2	-0,7	-0,3	-0,8
CP	1,0	0,5	1,0	-0,9	1,0	0,5	0,8	0,8	1,0	0,8	0,7		1,5	1,5	1,0	1,1	0,3	-0,1	-0,1	-0,1
CG	1,5	0,3	-0,4	-0,9	1,6	0,2	-0,3	-0,9	0,1	0,7	0,0		-0,6	1,5	-0,1	1,1	0,7	0,2	0,8	-0,6
FBCF	1,8	0,6	1,8	0,5	1,8	0,7	1,7	0,6	1,0	-0,2	0,4		4,1	2,4	0,9	2,9	3,8	3,4	1,4	1,2
VS ⁽¹⁾	1,3	1,5	1,0	1,2	1,2	1,4	1,0	1,2	1,1	1,0	0,9		1,4	0,8	1,0	0,9	0,5	0,4	0,3	0,2
DI	1,5	0,4	0,5	0,7	1,5	0,4	0,5	0,6	1,0	0,4	0,5		2,0	1,1	1,1	1,3	-1,0	-1,2	-0,6	-0,5
EXP	0,1	1,9	1,2	-1,4	0,1	1,7	1,1	-1,7	-0,4	-0,3	0,8		-0,7	-2,0	-0,7	4,7	-2,8	-2,0	1,8	-3,4
IMP	1,8	1,4	0,7	-0,3	2,1	1,2	0,6	0,5	1,8	1,1	0,4		3,7	2,3	0,6	3,0	-1,1	-5,8	-0,1	-1,5
SE ⁽¹⁾	2,6	2,7	2,9	2,5	1,8	2,0	2,2	1,7	-0,2	-0,5	-0,4		-3,1	-3,7	-3,9	-3,7	2,2	2,7	2,9	2,6

UNION EUROPÉENNE ET PRINCIPAUX PARTENAIRES ÉCONOMIQUES
TAUX DE CROISSANCE DU PIB ET DE SES COMPOSANTES EN VOLUME
 Par rapport au même trimestre de l'année précédente

	EUR-11				EU-15				G7				USA				JAPON			
	1998				1998				1998				1998				1998			
	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4
PIB	3,8	3,0	2,9	2,4	3,7	3,0	2,8	2,3	2,3	2,0	1,7		4,2	3,6	3,5	4,3	-3,6	-1,8	-3,1	-3,0
CP	2,8	2,5	3,4	3,4	3,0	2,6	3,1	3,1	2,0	3,3	3,0		4,2	5,3	4,7	5,2	-4,2	0,8	-0,9	0,0
CG	0,3	0,6	0,2	0,6	0,8	1,2	0,4	0,7	0,5	0,6	0,4		0,5	1,0	0,9	1,8	2,2	-0,2	-0,6	1,1
FBCF	5,7	3,2	4,3	3,5	6,6	3,8	4,5	3,5	3,0	2,1	1,4		9,8	10,2	8,2	10,7	-7,9	-8,8	-9,9	-9,5
DI	3,9	3,2	3,4	3,1	4,2	3,4	3,2	3,0	2,7	2,8	2,4		5,2	5,2	5,1	5,6	-4,5	-2,5	-4,0	-3,2
EXP	11,0	7,7	4,2	1,8	10,3	7,2	3,8	1,3	7,8	2,9	1,2		6,7	0,9	-2,3	1,2	2,2	-3,5	-1,4	-6,3
IMP	11,8	8,6	5,7	3,7	12,3	9,0	5,3	3,4	9,9	7,1	4,9		13,3	11,1	8,3	9,9	-5,1	-8,9	-8,5	-8,4

UNION EUROPÉENNE ET PRINCIPAUX PARTENAIRES ÉCONOMIQUES
PIB ET SES COMPOSANTES
 Quatrième trimestre 1998, en millions d'écus, à prix constants 1990

	EUR-11	EU-15	G7	USA	JAPON
PIB	1 213 016,0	1 543 187,0		1 414 728,6	645 004,3
CP	743 506,0	941 749,0		957 871,3	383 531,8
CG	180 091,0	244 592,0		201 587,3	61 738,1
FBCF	245 059,0	312 169,0		295 246,5	181 269,9
VS	14 146,0	17 957,0		12 690,6	1 437,2
DI	1 182 802,0	1 515 466,0		1 467 395,7	627 195,9
EXP	440 390,0	551 725,0		196 272,6	87 549,6
IMP	410 176,0	525 004,0		248 939,7	170 501,1
SE	30 214,0	26 721,0		- 52 667,0	17 048,5

Légende :

PIB : Produit intérieur brut
 CP : Consommation privée
 CG : Consommation publique
 FBCF : Formation brute de capital fixe
 VS : Variation des stocks
 DI : Demande intérieure
 EXP : Exportations
 IMP : Importations
 SE : Solde extérieur

Ces premières estimations pour le quatrième trimestre 1998 sont encore basées sur les agrégats du SEC 79. En revanche, les estimations finales seront basées sur les agrégats du SEC 95. Ce changement méthodologique pourrait déterminer des révisions plus importantes entre l'estimation préliminaire et finale du trimestre en question.

⁽¹⁾ Pourcentage du PIB (CVS)

LA POLITICA REGIONAL A LA UNIÓ EUROPEA: BALANÇ I NOVES PERSPECTIVES

Presentació del llibre de l'Hble. Sr. Joan Vallvé

CARLES A. GASÓLIBA
Barcelona, 26 de maig de 1999

Voldria expressar el meu agraïment a Joan Vallvé per concedir-me l'honor de presentar el seu llibre i proporcionar-me l'ocasió de presentar en públic l'autor i la seva obra.

En primer lloc, l'autor. Fa molts anys que el conec, des de finals dels anys 70, fent política i fent-la per Catalunya, primer en l'àmbit d'Indústria del Congrés de Cultura Catalana i més tard a la Generalitat provisional tractant de les primeres passes pels primers traspassos.

Joan Vallvé ja feia molts anys que treballava per la recuperació de les llibertats del nostre país i era membre molt actiu de l'Assemblea de Catalunya, on va patir les conseqüències i va acceptar el risc amb la valentia i la fortalesa que donen les conviccions molt arrelades .

Joan Vallvé és una persona de fondes conviccions basades en els valors que defineixen l'humanisme cristià i el catalanisme sense escletxes. En la seva llarga trajectòria política cal destacar els molts anys en què va exercir càrrecs de responsabilitat en el govern català, sovint al costat del president Pujol, que el definí com "*una de les meves mans dretes*". En l'exercici d'aquestes responsabilitats, s'anà orientant de forma cada vegada més intensa cap a les relacions europees i exteriors de la Generalitat de Catalunya, gràcies a les seves innegables qualitats com el domini d'almenys sis llengües i una capacitat viatgera difícil de superar.

Des del 1994 és membre del Parlament Europeu, on ha continuat mantenint una activitat intensa, sense pausa com a parlamentari, com a membre del Comitè de les Regions, exercint la presidència de l'ARFE, sense abandonar la dimensió pública i política directa a Catalunya com a membre del Comitè Executiu de CDC i president del Consell Nacional i també com a president del Parc Nacional d'Aiguestortes.

La seva activitat parlamentària és notable. Membre i coordinador pels liberals de la Comissió de Política Regional, seguidor actiu de les comissions d'agricultura, i de cultura i joventut, president de l'intergrup de llengües minoritàries i membre de la delegació, per exemple amb Israel, ha guanyat una sòlida posició i reconeixement en el Parlament Europeu.

A la Unió Europea s'acaben de perfilar les línies bàsiques en què s'orientarà per a l'inici del segle XXI. Entre aquestes compten de forma molt destacada els recursos i els criteris d'aplicació dels anomenats fons estructurals i fons de cohesió, instruments bàsics de la política de cohesió econòmica i social de la Unió Europea en què l'aspecte territorial té un paper especialment destacat.

Joan Vallvé ha seguit el procés que l'ha portat a la definició d'aquestes polítiques i criteris, ho coneix amb profunditat, i això li permet exposar-la amb rigor i solidesa en l'obra que tinc l'honor de presentar.

El llibre de Joan Vallvé la *-Política Regional a la Unió Europea-* és un magnífic instrument per comprendre l'evolució del que anomenarem el fet regional europeu a la Unió. Concepte inexistent quan es van signar els Tractats de Roma el 1957, la realitat que configura l'Europa de les Regions s'ha anat imposant de forma progressiva des de la dècada dels setanta.

Ha estat un procés complex, marcat per la necessitat dels estats membre per respondre als desequilibris territorials primer i després per la progressiva consolidació d'entitats amb personalitat pròpia que reclamen tenir el seu paper en el procés de construcció europea i que portin al reconeixement institucional en el Tractat de Maastricht del Comitè de les Regions. Procés en què el paper jugat pel president Pujol promovent l'Assemblea de Regions d'Europa fou cabdal. El procés encara no ha acabat i el reconeixement de la personalitat específica de nacions sense estat en els estats membres de la Unió així ho demostra, com acaba de succeir en la recent constitució del Parlament Escocès i de l'Assemblea Parlamentària del País de Gal·les, nacions que, a més, seran circumscripcions electorals a les properes eleccions al Parlament Europeu.

El llibre de Joan Vallvé s'ocupa, en conseqüència, d'un tema cabdal per a Catalunya i també d'una de les polítiques més destacades de la Unió Europea, el treball de Joan Vallvé uneix, com és lògic en ell, dimensió catalana amb dimensió europea.

Si a la primera part del llibre podem seguir l'evolució dels fons aplicats per fer realitat la política regional europea amb una especial cura i detall sobre Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià, a la segona ens ajuda a situar-nos en el futur immediat.

L'autor ens ofereix una guia d'extraordinària utilitat per ubicar-nos en el nou marc de referència i criteris que defineixen l'anomenada Agenda 2000 i encara que no sigui una qüestió estricta de Política Regional el seu profund coneixement del sector agrícola ens aporta una anàlisi i perspectiva de la nova Política Agrària Comunitària, aportació també molt positiva per a un dels sectors socialment més sensibles de la realitat catalana.

En l'àmbit estrictament territorial, Joan Vallvé ens ofereix una molt bona anàlisi dels criteris d'aplicació i dels recursos que s'aplicaran en el septenni 2000-2006 pels fons estructurals i els fons de cohesió. En els primers, *primen* els criteris de competitivitat, estratègia per a l'ocupació i contribució al desenvolupament urbà i rural i l'equilibri del territori, en els segons, importantíssims per a Catalunya, perquè ens han permès reequilibrar parcialment la nostra contribució neta a la Unió Europea es continuen considerant prioritaris els projectes per a infraestructures bàsiques per a la comunicació amb la Unió i els relacionats amb la millora del medi ambient.

El llibre de Joan Vallvé és una guia clara, útil i ben estructurada per a l'aplicació d'una política i uns recursos d'especial interès per a Catalunya, és una contribució més de les moltes que en Joan ens fa als catalans. Els recomano la seva lectura, i als qui tinguin l'oportunitat que cultivin la seva amistat. Per experiència pròpia els puc dir que, a més, de les innegables qualitats com a polític i parlamentari, és una persona extraordinària, amb unes qualitats personals que dissortadament avui no són gaire freqüents.

Moltes gràcies,

SIS MESOS DE L'EURO:
BALANÇ I PERSPECTIVES DE L'ECONOMIA DE LA UNIÓ

FÒRUM FIATC

CARLES A. GASÒLIBA
Barcelona, 3 de juny de 1999

Voldria començar la meua intervenció donant-los unes xifres molt actuals: la darrera cotització que conec de l'euro, és de 1,04 ahir era d'1,0334 \$. El dia 2 de gener era de l'1,1667, el dia 4 de l'1,1182. El mes de maig estava a l'1,0567, el 6 va pujar fins a l'1,0796, i amb diverses oscil·lacions ha arribat a la cotització d'avui.

La cotització de l'euro ha esdevingut el principal tema en l'atenció a la nova moneda europea, com a expressió de la seva estabilitat i solidesa a nivell internacional. L'evolució descrita assenyala encara una posició poc consolidada i justifica la inquietud sobre la moneda europea, especialment per part dels qui esperaven una forta apreciació de l'euro. Tenint en compte que l'euro representa una economia de 280 milions d'habitants rics (19,100 euros de renda mitjana per habitant), que generen un PIB similar al nord-americà, és el primer mercat del món i la seva balança comercial és positiva. Malgrat tot, els mercats internacionals no el consideren encara una moneda de reserva i refugi com era d'esperar i es continua valorant el dòlar en funció del grau de creixement de l'economia nord-americana, la provada liquiditat dels seus bons del Tresor i la tradicional utilització en el comerç de matèries primeres.

Els sis primers mesos d'aquest any que ha vist néixer l'euro no han estat fàcils per a aquest. En l'inici planava la possibilitat d'una recessió a l'economia europea, el molt influent ministre de finances alemany, Oskar Lafontaine, es va desmarcar de la política del Banc Central Europeu (BCE) reclamant la baixa dels tipus d'interès, que es van produir, però després de la seva dimissió l'11 de març. Paral·lelament, les perspectives de l'economia nord-americana es confirmaren com a excepcionalment bones i la confiança es mostrà amb els índexs històrics de la borsa de Nova York, malgrat les consideracions del president de la Reserva Federal, Alan Greenspan, en relació amb els dèficits també històrics de la balanç comercial nord-americana.

És clar que la relativa depreciació de l'euro respecte del dòlar ha trobat justificacions diverses i s'hi poden trobar fins i tot avantatges. En observar la cotització de l'euro i considerar que s'ha devaluat més d'un 12,5 per cent, se'ns recorda que la comparació es fa amb el màxim assolit el dia 4 de gener quan va ser l'1,1812, i que si ho comparem amb la cistella de monedes que integren l'euro, de fet la cotització d'aquest és la correcta. També s'afegeixen

factors externs entre els quals destaquen la contribució de fons públics al conflicte a Kosovo, i finalment que la cotització present de l'euro respecte del dòlar no ens duria a una altra situació si es continués el canvi d'un euro per un dòlar, la qual cosa afavoreix la competitivitat dels productes i serveis de l'Europa de l'euro en els mercats internacionals, i que precisament aquest canvi ha estat important per assegurar una millor perspectiva per a l'economia europea del segon semestre d'aquest any. Em permeto recordar que a principis de gener vaig manifestar que creia que l'euro tindria una revaluació, el que va ser només per uns pocs dies, però també que personalment creia que la paritat un dòlar un euro seria bona per a la represa de l'economia europea, que amb tan forta revaluació de l'euro s'hauria vist penalitzada en els mercats internacionals, que són cabdals per la bona salut de l'economia europea.

Cal afegir, a més, que en aquests sis mesos hi ha més factors que no ens han deixat tranquils. Alguns els hem citat, el pols Lafontaine-Duisenberg en relació amb els tipus d'interès, el conflicte a Kosovo, la molt discutida flexibilitat davant d'Itàlia en la gestió dels seus comptes públics per al proper any, la dimissió del govern holandès (baluard, recordem-ho, de l'ortodòxia monetària), i els resultats negatius dels comptes de la Seguretat Social francesa quan s'esperava un superàvit.

Tots aquests elements que ens indiquen que evidentment encara no tenim una economia europea, o si volem ésser més precisos, una economia prou homogènia de la Unió Monetària Europea que té l'euro com la seva moneda única, i que els Estats que la integren i la seva pròpia gestió i dimensió política interna influeixen i distorsionen l'Europa de l'euro.

Amb tot, la dimensió a escala europea de la política econòmica i monetària que implica l'existència de l'euro es va imposant. A tall d'anècdota esmento un comentari d'un expert en temes europeus que avui mateix m'ha comentat que el governador del Banc d'Espanya, de fet, a hores d'ara un subordinat del BCE que quan el ministre de la primera economia de la Unió, Alemanya, dimiteix expressa també aquesta subordinació. Ens trobem, en conseqüència, en un equilibri de forces diferents en la Unió Europea, i certament subordinada a un esquema global que és el que marca l'existència de la UME, l'euro i el BCE.

I en aquest sentit s'avança, encara que al nostre nivell encara no existeixi una percepció adequada entre l'opinió pública, fins i tot de l'especialitzada en temes econòmics. La Unió Europea ja fa la seva anàlisi anual sobre la situació i perspectiva de l'economia de la Unió, i estableix, d'acord amb el Consell i la participació del Parlament, les grans orientacions econòmiques de l'economia i les economies de l'Europa de l'euro, i disposen dels informes mensuals del BCE i els seu informe anual, que és com aquell al qual els economistes d'aquest país estàvem acostumats, el del Banc d'Espanya, però a escala europea.

En aquest marc voldria considerar tres aspectes que resumeixo tot seguit:

1. Les perspectives de l'economia de la Unió Europea segons la Comissió
2. Les grans orientacions econòmiques
3. La necessitat d'insistir en mantenir els compromisos del pacte d'estabilitat per fer complir les condicions perquè un euro sigui expressió d'una economia europea sòlida estable.

* * *

Les previsions de primavera de la Comissió (vegeu quadres 5 i 13, pàg.7) indiquen que l'any 1999 representa una aturada en el cicle econòmic expansiu iniciat el 1996, tot atenent al feble moment de la conjuntura econòmica internacional, però que els sòlids fonaments macroeconòmics dels estats de la UE permetran una millora del creixement econòmic per al 2000. En relació amb les seves previsions de la tardor del 1998, la Comissió Europea ha revisat a la baixa la majoria d'indicadors, senyal que la intensitat de la crisi asiàtica i els seus efectes en l'economia europea no va ser ben ponderada en el seu moment.

El creixement anual del PIB de la zona euro se situarà en el 2,2% per al 1999 i en el 2,7% per al 2000, en la línia del conjunt de la UE (2,1% per al 1999 i 2,7% per al 2000). El creixement del PIB del 2000 es basa fonamentalment sobre una demanda interna molt consistent (reflectida en un alt grau de confiança per part dels consumidors), que compensa la baixada de la inversió i de les exportacions. La inflació es manté controlada, amb xifres de l'1,2% (1999) i de l'1,5% (2000) per als 11 estats de la UEM. Aquest fet ha permès que el tipus d'interès d'intervenció del BCE es pugui situar en el 2,5%, amb la finalitat d'ajudar a la recuperació del creixement.

La reducció de la taxa de creixement econòmic, en ser temporal, no afectarà sensiblement la creació de llocs de treball que creixeran anualment el 0,9% per als exercicis 1999 i 2000, als països de l'euro, i el 0,8% a la UE per als mateixos anys. Aquestes xifres representen, per al conjunt de la UE, 2,5 milions de nous llocs de treball per als dos propers anys. La taxa d'atur de la UE se situarà en el 9,2% l'any 2000. Finalment, el procés de reducció del dèficit públic, que havia permès passar de xifres del 6,1% del PIB, el 1993, a l'1,5% del PIB per al 1999 sembla haver-se ralentitzat i, en determinats casos, invertit, ja que el dèficit públic dels 11 estats de la UEM se situa en l'1,9% del PIB, el 1999, i en l'1,7% del PIB el 2000.

Les xifres de l'economia espanyola, tot i que també reflecteixen l'ajustament a la baixa de les previsions econòmiques, són millors que la mitjana de la UEM o de la UE: el PIB creixerà el 3,3% el 1999 i el 3,5% el 2000 i la creació d'ocupació assolirà el 2,6% per al 1999 i 2000 (el triple de la mitjana europea), tot i que la inflació també creixerà per sobre de la mitjana comunitària (1,8% el 1999 i 1,9% el 2000).

En conseqüència, segons la Comissió Europea, ens trobem a les portes d'una represa que, a més, segons l'OCDE prendrà finalment el relleu a una economia nord-americana que, es continua insistint, està a prop de l'esgotament com a motor de l'economia mundial. L'economia europea creixerà, segons l'OCDE, el 2,4% l'any 2000, en relació amb 1,9 d'aquest any, tot mantenint una estabilitat de preus de l'1,1% (1,2 segons la Comissió). Queda la porta oberta a una nova discriminació de les taxes d'interès, però cal recordar que ara el marge de maniobra ja és molt petit i que per la situació de certes economies el nivell present ja és massa baix.

La Comissió Europea també ha presentat les seves propostes sobre les grans orientacions econòmiques, que serveixen per recordar-nos la substància dels acords entre els Estats membres per fer realitat l'euro, i perquè aquesta moneda europea tingui uns fonaments adequats.

Examinant el document, voldria recordar quins elements considera essencials per mantenir una política adequada que asseguri creixement, estabilitat i ocupació a la Unió Europea i que la Comissió sintetitza, en primer lloc, en tres punts fonamentals:

1. Equilibri pressupostari.
2. Una actitud responsable dels operadors socials (empresaris i treballadors) per fer compatible el nivell salarial amb l'establiment de preus i la creació de llocs de treball.
3. Dur a terme reformes estructurals que facin els productes i els serveis més competitius.

En aquest context s'incorpora al paper de l'euro en l'escena econòmica i financera internacional un tema no resolt satisfactòriament i que té dos aspectes a tenir en compte:

1. La incorporació de l'euro en el sistema monetari internacional.
2. Una millor gestió a escala internacional, tenint en compte diversos factors en els quals hi hagi a l'hora més transparència i més bon control.

Aquest aspecte faria referència a l'orientació de les polítiques macroeconòmiques vers l'estabilitat, per cal tenir en compte també altres elements.

En consonància amb aquesta conjuntura econòmica, les grans orientacions de política econòmica, que hauran de ser aprovades en el Consell Europeu de Colònia dels propers dies 3 i 4 de juny, recomanen:

1. Intensificar la solidesa de les polítiques macroeconòmiques i, en especial, reforçar el control de les finances públiques, tot recuperant, així, la via de les reduccions dels dèficits públics. Aquestes reduccions han de ser compatibles amb millores en taxa d'inversió pública i, per tant, basades sobre la reducció de la despesa (amb atenció especial per als sistemes de salut i les pensions). Els arguments d'impostos es consideren com a un recurs a evitar.
2. Continuar amb la reforma econòmica, tot completant, així, el mercat interior europeu i la legislació que garanteixi la competència en aquest marc. Així mateix, alguns estats membres haurien de millorar el seu marc legal per limitar les distorsions a la competència.
3. Millorar la lluita contra l'atur, tot combinant millores en els sistemes educatius i de formació, reduint el cost fiscal dels treballadors de baixa qualificació, limitant els incentius a no trobar feina i introduint elements de flexibilitat en les relacions laborals (reducció del temps de treball, incentius per al treball a temps parcial, etc).

* * *

Quadre 5: Resum de previsions de la Comissió Europea

	PIB a preus constants (% canvi anual)				Ocupació total (% canvi anual)				Deflactor del consum privat (% canvi anual)				Dèficit públic (% del PIB)			
	1997	1998 (e)	1999 (p)	2000 (p)	1997	1998 (e)	1999 (p)	2000 (p)	1997	1998 (e)	1999 (p)	2000 (p)	1997	1998 (e)	1999 (p)	2000 (p)
UE-15	2,7	2,9	2,1	2,7	0,5	1,1	0,8	0,8	2,1	1,5	1,3	1,6	-2,3	-1,5	-1,5	-1,3
EUR-11	2,5	3,0	2,2	2,7	0,2	1,1	0,9	0,8	1,9	1,4	1,2	1,5	-2,5	-2,1	-1,9	-1,7
Espanya	3,5	3,8	3,3	3,5	2,7	3,3	2,6	2,6	2,5	2,0	1,8	1,9	-2,6	-1,8	-1,6	-1,3
Estats Units	4,0	3,9	2,7	2,2	2,3	1,5	1,1	0,9	1,8	0,8	2,0	2,3	0,1	1,4	1,7	1,4
Japó	0,8	-2,9	-1,3	0,5	1,1	-0,8	-0,5	0,5	1,8	0,5	-0,5	-0,1	-3,3	-5,8	-8,6	-8,5

Nota: (e) estimació
(p) previsió

Quadre 13: Deute brut de les Administracions Públiques (en % del PIB)

	1980	1985	1990	1994	1995	1996	1997	Estimacions 1998	Previsions 1999	Escenaris polítics Invariables 2000	
B	77,1	120,2	126,0	135,1	132,2	128,0	123,4	117,3	113,4	109,7	B
DK ⁽¹⁾	37,6	70,4	59,7	76,5	72,1	67,4	63,8	58,1	54,7	50,4	DK
D	31,7	41,7	43,8	49,9	58,3	60,8	61,5	61,0	61,2	61,2	D
EL	23,8	51,5	90,1	109,3	110,1	112,2	109,4	106,5	105,4	103,6	EL
E	17,5	43,7	43,9	61,3	64,2	68,6	67,6	65,6	64,7	62,4	E
F	20,1	31,0	35,5	46,6	52,8	55,7	56,1	56,5	59,3	59,2	F
IRL	70,3	102,4	93,3	86,5	78,8	69,4	61,3	52,1	42,6	34,5	IRL
I	58,1	82,3	98,5	125,7	125,3	124,6	122,4	118,7	116,0	112,6	I
L	12,5	13,0	4,6	5,5	5,8	6,3	6,4	6,7	7,6	8,1	L
NL	46,9	71,5	78,1	77,8	79,0	77,0	71,2	67,7	67,0	65,4	NL
A	36,6	49,8	58,0	65,6	69,4	69,8	64,3	63,1	62,7	62,0	A
P	32,4	61,9	65,4	63,6	65,9	64,9	61,7	57,8	55,8	54,2	P
FIN	11,6	16,4	14,5	59,6	58,1	57,8	54,9	49,6	46,2	43,1	FIN
S	41,0	63,8	43,5	79,3	78,0	77,2	76,9	75,2	69,7	65,2	S
UK	54,7	54,1	35,6	50,0	53,0	53,6	52,1	49,4	47,7	45,7	UK
EUR-15	38,4	53,6	55,2	67,8	70,9	72,8	71,7	69,7	68,6	67,0	EUR-15
EUR-11	35,3	52,6	58,7	69,5	72,8	75,3	75,1	73,4	72,6	71,2	EUR-11

⁽¹⁾ Els dipòsits del Govern en el banc central, els bons del sector privat en mans del sector públic i el deute derivat d'empreses públiques arribava al voltant de l'11,7% del PIB el 1998.

Nota: - Els agregats per a EUR-15 i EUR-11 inclouen Alemanya unificada des del 1991 o 1992 en endavant, depenent de l'agregat.
- Com és habitual, les previsions estan subjectes, entre altres coses, a la hipòtesi d'una política invariable. Això suposa que no es tenen en compte mesures específiques que encara no s'han donat a conèixer.

- EUR-11 és el grup de països que participa a partir de l'1 de gener de 1999 en la UEM; B, D, E, F, IRL, I, L, NL, A, P i FIN.

Resum de les previsions del març del 1999

Font: Servei de la Comissió

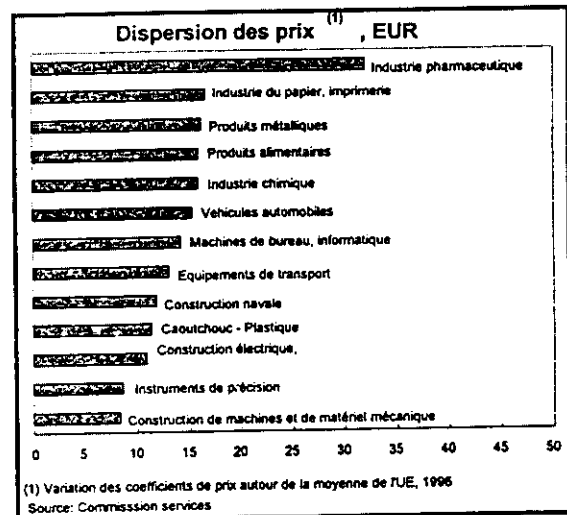
3. Des réformes économiques globales et coordonnées

Les réformes structurelles ont un rôle clé à jouer dans la stimulation de la croissance économique, le rétablissement de la compétitivité et la promotion de l'emploi dans l'Union européenne. Une réforme des structures permettra en effet de mieux affronter la mondialisation et l'évolution technologique. Elle est également déterminante pour la réussite de l'Union économique et monétaire: des marchés plus performants, libérés des goulots d'étranglement qui existent du côté de l'offre, offriront la marge nécessaire pour des politiques macroéconomiques plus propices à la croissance et à l'emploi et raffermiront la confiance du secteur privé. La politique monétaire étant conçue pour répondre aux impératifs macroéconomiques de l'ensemble de la zone euro, il est d'autant plus nécessaire de veiller à ce que les marchés de produits et les marchés du travail soient suffisamment flexibles pour s'adapter sans à-coups aux changements de situation économique dans un pays donné.

Bien que des réformes soient en cours dans toute l'Union, un caractère global leur fait souvent défaut et les progrès ne sont pas uniformes d'un domaine ou d'un pays à l'autre. En général, si les progrès sont relativement satisfaisants sur les marchés de biens et de capitaux, beaucoup reste à faire sur les marchés des services, qui incluent les services financiers, et sur les marchés du travail.

Les États membres devraient donc appliquer de manière transparente les Lignes directrices pour l'emploi et profiter du processus de Cardiff en faveur des réformes économiques pour accroître la concurrence, accélérer les réformes réglementaires et améliorer le fonctionnement du Marché unique. Il est particulièrement important de réformer des structures qui favorisent les "insiders" (ceux qui ont déjà un travail ou une activité) aux

dépens des "outsiders" (les chômeurs et les créateurs d'entreprise potentiels).

3.1 Des marchés de produits (biens et services) plus efficaces

Grâce au programme de Marché unique, les marchés de produits de l'Union sont relativement intégrés et fonctionnent bien. Néanmoins, des écarts de prix entre les États membres et entre l'Union et les États-Unis donnent à penser que des améliorations sont encore possibles. La réforme réglementaire est un autre aspect essentiel des efforts visant à améliorer le fonctionnement des marchés de produits. Elle consiste à relever la qualité des dispositions en vigueur, ce qui peut ou non comporter une déréglementation. Pour atteindre ces objectifs, les États membres sont instamment conviés à prendre les mesures suivantes:

- (i) la législation relative au Marché unique et la politique de la concurrence devraient être appliquées strictement et faire l'objet d'un suivi étroit; il conviendrait d'assurer un meilleur respect des règles du Marché unique, en particulier dans le domaine des

marchés publics et des normes techniques, par des engagements renouvelés de la part des pouvoirs publics;

- (ii) pour les aides d'État, les efforts de la Commission devraient continuer d'être soutenus par des mesures des États membres destinées à réduire le niveau des aides et à restreindre progressivement la part des aides sectorielles, des aides ad hoc et des aides à la restructuration;
- (iii) les réformes réglementaires devraient se poursuivre et s'accélérer dans les secteurs des télécommunications, des transports et de l'énergie, afin d'intensifier la concurrence entre prestataires de services; les avantages de l'ouverture à la concurrence en termes de baisse des prix et/ou d'amélioration de la qualité doivent être répercutés immédiatement sur les consommateurs et les entreprises utilisatrices;
- (iv) la qualité de l'environnement légal et réglementaire devrait être amélioré, surtout pour les créations d'entreprises; il conviendrait d'en réduire les formalités et les délais administratifs; dans cette optique, les États membres devraient se fixer des objectifs et des échéances pour procéder à ces allègements ; et
- (v) le système de TVA devrait être revu à nouveau en vue d'établir un système basé sur l'origine afin d'assurer son adéquation au Marché unique.

3.2 *Des marchés des capitaux plus intégrés et plus profonds*

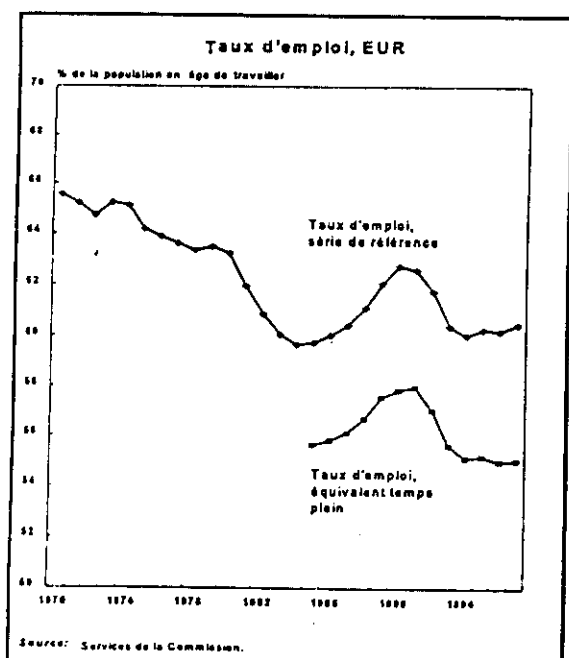
En dépit de progrès appréciables, le marché des capitaux de l'Union reste fragmenté en raison de différences entre les États membres, tant au niveau des réglementations que des régimes fiscaux. En ouvrant la perspective

d'un marché des capitaux vaste et unifié, l'introduction de l'euro est un puissant encouragement à accroître la transparence et à supprimer ces derniers obstacles. En outre, des marchés du capital-risque plus profonds et plus performants faciliteraient l'expansion des petites et moyennes entreprises (PME), par un accès plus aisé à un financement sur les marchés boursiers et le développement du capital-risque, et contribueraient à promouvoir la recherche-développement (R&D) et l'innovation. Les États membres sont donc invités:

- (i) à réduire les différences existant entre les réglementations et les régimes fiscaux nationaux, notamment en ce qui concerne les investisseurs institutionnels;
- (ii) à faire en sorte que les exigences supplémentaires imposées par le pays d'accueil ne s'appliquent qu'aux services financiers fournis aux particuliers, et non à ceux dispensés aux professionnels; ce qui implique la poursuite d'une politique qui opère une distinction entre les consommateurs et les opérateurs agissant à titre professionnel;
- (iii) à s'assurer que les « bonnes règles générales » existantes au niveau national, visant à assurer la protection du consommateur et à promouvoir les prestations trans-frontalières, soient appliquées d'une manière transparente et proportionnée comme le demande la Communication de la Commission intitulée « Services financiers : élaborer un cadre d'action » ; et
- (iv) à mettre en oeuvre le plan d'action en faveur du capital-risque, en facilitant aussi bien l'accès des PME au capital-risque que l'obtention, par toutes les entreprises, de financements pour la R&D.

3.3 Améliorer le fonctionnement des marchés du travail

La faiblesse des taux d'emploi et la persistance de niveaux élevés de chômage permettent de penser qu'il est possible d'améliorer sensiblement le fonctionnement des marchés du travail dans l'Union. Cependant, le problème n'est pas du tout le même selon les États membres, les régions au sein de ces pays et les catégories de main-d'œuvre. En outre, il y a lieu de tirer de ces différences un certain nombre d'enseignements: (i) les différences entre États membres montrent que ceux qui ont entrepris des réformes structurelles globales, plutôt que des mesures ponctuelles, ont obtenu de meilleurs résultats en matière d'emploi; (ii) les différences de taux de chômage régional constatées dans plusieurs pays soulignent la nécessité de tenir compte des écarts de productivité régionaux lors des négociations collectives; et (iii) l'incidence particulièrement forte du chômage dans certaines catégories de main-d'œuvre (les travailleurs peu qualifiés, les femmes et les jeunes) reflète le coût élevé du travail dans ces groupes (notamment chez les travailleurs non qualifiés), l'inadéquation des qualifications et des procédures d'embauche, ainsi qu'une discrimination *de facto*.

Pour affronter ces problèmes, la stratégie intégrée des quatre piliers, développée dans les Lignes directrices pour l'emploi, doivent être mises en oeuvre complètement et d'une manière rapide et transparente. Il serait souhaitable que les États membres accordent une attention particulière aux éléments suivants:

- (i) les politiques devraient agir à la fois sur la demande et sur l'offre de travail, en appliquant l'approche préventive préconisée par les Lignes directrices pour l'emploi et en combattant l'inégalité professionnelle entre les sexes; elles devraient notamment prévoir des dispositifs de formation et d'enseignement plus efficaces, un allègement de la fiscalité, particulièrement sur les bas salaires, et une évaluation de la durée et des critères d'attribution des prestations sociales; en accord avec les conclusions du Conseil européen de Vienne, les plans d'action nationaux pour l'emploi devraient fixer, si ce n'est déjà le cas, des objectifs et des échéances précis à respecter au niveau national;
- (ii) revoir et adapter les systèmes d'imposition et de prestations sociales afin d'assurer un support actif à l'employabilité et à la création d'emplois; trouver un équilibre approprié entre efficacité économique et insertion sociale; il faut éviter d'orienter les chômeurs vers des dispositifs coûteux de soutien passif; et
- (iii) les partenaires sociaux devraient être encouragés à moderniser l'organisation du travail, comprenant des dispositifs flexibles et annualisés d'aménagement du temps de travail; toute réduction globale du temps de travail devrait à la fois garantir une évolution des salaires favorable à la compétitivité et permettre de faire face aux besoins futurs en termes d'accroissement de l'offre de main-d'oeuvre; des efforts sont indispensables, dans la plupart des États membres, pour relever le taux de participation des femmes dans la vie active.

La Comissió Europea i el BCE en els seus respectius informes han denunciat una excessiva falta de rigor per part dels Estats de la Unió Monetària que no han sabut aprofitar la relativa bonança europea des de 1996 per consolidar l'economia de l'euro. D'aquí, la preocupació expressada en saber-se que l'ECOFIN havia admès que Itàlia no s'ajustaria a l'objectiu d'un 2% del dèficit públic com era previst per al 1999 i que potser arribaria al 2,4%. L'euro es basa en el compliment del pacte d'estabilitat i creixement, per això una relaxació en els primers mesos de l'existència de l'euro li resta credibilitat i deteriora l'autoritat del Banc Central Europeu.

Encara que les perspectives econòmiques immediates per a l'economia de l'euro siguin fonamentalment positives, no podem deixar de plantejar l'existència de serioses fragilitats que encara es poden veure agreujades per l'acord de la nova obertura dels mercats internacionals prevista per la Ronda del Mil·leni, que exigirà una economia europea encara més competitiva. Les principals mancances serien:

1. Retard en l'aplicació de noves tecnologies. Recursos R+D i capacitat d'aplicació comercial.
2. Nivells adequats de formació i educació.
3. Mercats fraccionats i protegits encara avui en l'àmbit del trànsit aeri, de l'energia, de les telecomunicacions, de les ofertes públiques de compra de la fiscalitat, que mantenen excepcions que distorsionen el mercat de la Unió.
4. Fórmules adequades d'ocupació a nivell europeu. Manca de mobilitat, dificultats de previsió per al futur. Canvis econòmics, socials i culturals.
5. Xarxes de comunicació europea.

6. Formes de finançament, promoció de pimes, capital risc, empresa familiar, promoció de la iniciativa empresarial, internacionalització de les empreses...
7. Excessiva burocràcia, existència a nivell de la Unió Europea de subvencions que distorsionen la competència. Normatives més clares, no intervencionistes i obertes.

Iniciem una nova etapa a la Unió Europea, nova Comissió, nou President, ampliació a nous membres que inicialment poden ser 60 milions més d'habitants, més pobres però amb més grans potencialitats de creixement, nova PAC, nous fons estructurals i de cohesió i, evidentment l'Europa de l'euro que culminarà, almenys en l'àmbit popular, amb la substitució de bitllets i monedes l'any 2002. És una etapa que ens planteja nous reptes, amb perills i alhora oportunitats. Reunions com aquesta ens haurien de servir per valorar els dos aspectes, els perills i les oportunitats, per obviar els primers i aprofitar les segones. Ens pot semblar que algunes qüestions estan fora del nostre abast, d'altres pertanyen de ple a les nostres respectives responsabilitats. En tot cas espero que aquesta intervenció els hagi estat útil per ubicar millor aquesta Europa de l'euro en la qual, crec que afortunadament, hi estem plenament integrats.

THE CURRENT STATE OF THE EUROPEAN UNION ECONOMY

ASSOCIACIÓ D'EMPRESARIS JAPONESOS. TROBADA ANUAL

CARLES A. GASÒLIBA
Barcelona, 4 de juny de 1999

I wish firstly to thank you for your kind invitation - I am honoured to participate in your association's annual meeting. Your president has asked me to talk about the current state of the European Union economy. The long process to construct the European economy began in 1993, the year the Maastricht Treaty was approved, establishing the conditions for a European single currency, the euro, and the construction of economic and monetary union.

On 2 May 1998, approval was given to an agreement that confirmed that 11 member states of the European Union had fulfilled the conditions laid out in the Maastricht Treaty for the European single currency from 1 January this year.

Let me present the main figures for the European economy:

1997	EUR-11	USA	JAPAN
Population (millions)	290	374	126
GDP (thousands of millions of ecus)	5540	6899	3699
GDP per capita (EUR 11 = 100)	100	144	116
Exports (% of GDP)	13.7	9.5	10.3
Reserves (thousands of millions of ecus)	380	122	205

Source: Commission of the European Communities. 1999 Annual Economic Report.

The economy of the Eurozone is in a very sound condition. Nevertheless, the euro has not obtained the full confidence of the international financial markets for a number of reasons:

- Firstly, there is the change in the political complexion of many European governments
- This change has been particularly significant in the German government. It has led to a serious dispute between the former German Minister of Finance and the President of the European Central Bank. Some analysts believe that this conflict has weakened the euro after its excellent start at the beginning of January. In addition, the general trend has been for the euro to slow down in relation to the dollar.

Other factors have contributed to this slowdown:

- The unforeseen difficulties in the American economy
- The crisis in the Dutch government
- The weak state of some major economies in the European Union, such as Italy, Germany and France. France, in particular, has been especially affected by its unexpected deficit in its national healthcare service.

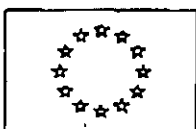
However, we should bear in mind that the narrowing of the gap between the euro and the dollar makes European products and services more competitive in the American market. An exchange rate of one euro to one dollar is not bad at all for the European economy.

Although the process for unifying the European economy is not very well known, it is convenient to take into account the following aspects :

- The ECB is working well and is respected. There are no problems in its relationship with the central banks of the member states in the Monetary Union.
- The conditions established for introducing the euro have gradually been met.
- The European Commission has published its economic annual reports and the economic broad guidelines. It is also possible to track the progress of the European economy through the monthly reports and the annual economic report issued by the ECB.
- We have the results of the European Commission's Economic Annual Report (see page 3).
- It is also useful to take into account the European Commission's proposals for the Economic Broad Guidelines (see page 17).
- So, the prospects for the European economy this year and for the year 2000 are good, and although the euro has not proved to be as strong as was forecast at the beginning of the year, this need not worry Europe's institutions. What is of concern is the ability of the European economy to be competitive in the coming years given the openness of the world and the further liberalisation that we can expect after the agreements that may be reached on the basis of the Millennium Round.
- The economic institutions of the European Union stress the need to make the European economy more open, raising internal competition by liberalising all economic sectors, stepping up the privatisation process, eliminating all areas of continuing protectionism and by promoting international economic growth based on competitive products and services. To obtain the right level of competitiveness, we need to make structural reforms.

Lastly, let me point out that we are beginning a new era in the European Union.

- We have the Europe of the euro.
- We have a new European Commission.
- We have a new European Parliament.
- We are implementing Agenda 2000 (for 2000 to 2006).
- We are enlarging the Union to take on new members (with a population of 60 million people), which will involve major changes in our institutions.
- We have the Treaty of Amsterdam.
- And we are taking on a new role in international politics.

COMMISSION OF THE EUROPEAN COMMUNITIES

Brussels, 20.01.1999
COM(1999) 7 final

1999 Annual Economic Report

**THE EU ECONOMY AT THE ARRIVAL OF THE EURO :
PROMOTING GROWTH, EMPLOYMENT AND STABILITY**

(presented by the Commission)

Part I

**Policy reflections in view of the
1999 Broad Economic Policy Guidelines**

Introduction

In presenting the Commission's view on the current economic situation, by examining the main challenges in the years to come and by suggesting where the main policy efforts should lie, the 1999 Annual Economic Report is intended to initiate a debate on the policy options to be considered in the forthcoming 1999 Broad Economic Policy Guidelines. With the start of the third and final stage of economic and monetary union (EMU) and the adoption of the single currency, the euro, by eleven Member States on 1 January, one of the highest priorities of economic policy in the European Union has been realised. This achievement has required important efforts but has also brought about considerable benefits. Now, raising employment and reducing unemployment is the principal social, economic and political objective of the Union.

In pursuit of this objective, substantial progress has already been made in implementing both the macroeconomic strategy outlined in the Broad Economic Policy Guidelines and the employment strategy agreed by the European Council in Luxembourg in November 1997 ("the Luxembourg process"). With respect to the latter, new targets and orientations have since been agreed in the context of the Employment Guidelines and the National employment Action Plans (NAPs). The pursuit of this dual strategy, within the stability framework of EMU, requires a whole variety of economic measures. It also requires close co-ordination and synergies between the respective sets of guidelines.

The present report concentrates essentially on macroeconomic issues and policies. Structural policies, which represent crucial ingredients in the strategy to return the EU economy to a durably higher, non-inflationary growth and employment path, will be set out in detail in other reports, especially in the Commission's reports on economic reforms, the so-called Cardiff I and II reports, to be adopted in January and February, respectively. Together with the present Annual Economic Report, these reports will provide important inputs for the Commission's recommendation for the next Broad Economic Policy Guidelines and the 2000 Employment Guidelines.

EMU process produced sound economic foundations

The launch of the euro on 1 January 1999 is the outcome of a long convergence process that has deeply transformed the structure and functioning of the EU economy. A stability culture and a stability-oriented framework are now firmly established in the Union. All economic actors now recognise that price stability and sound public finances are prerequisites to durably achieve high growth and employment. Accordingly, both economic behaviour and expectations have been adjusted in line with these objectives. This revolution in mentality has taken place in all Member States, leading to the adoption by a large number of countries of the single currency and creating sound economic foundations for the launch of the euro. This augurs well for economic developments in the EU during the third stage. In the last two years, the EU economy has already been benefiting from improved economic convergence and greater stability. The recovery has gathered considerable momentum, employment has been rising again and unemployment, while still much too high, has subsequently started to decline.

Persistently high unemployment, the EU's major deficiency

Despite the progress made, the EU's economic performance has not been unequivocally positive in all areas. The adverse consequences of the two oil price shocks of the 1970s and the inappropriate policy responses to them have eventually been overcome. Nevertheless, it remains that since the mid-1970s, the Union has never regained a high, sustained, non-inflationary economic growth path as it repeatedly was confronted with macroeconomic obstacles to growth and failed to make sufficient progress in improving the functioning of its product, service, capital and labour markets. As a consequence, unemployment has become deeply entrenched in the wheels of the Union's economy which, to some extent, has adapted itself to work with a very reduced -- but highly productive -- labour force. The central priority for economic policy therefore is to achieve both a substantial and lasting reduction in unemployment and a high level of employment.

Positive economic gains expected from the launch of the euro

The introduction of the euro will not in itself solve the Union's unemployment problem. But the single currency will strengthen the Union's capacity to foster employment, growth and stability. EMU is built upon a policy framework that is dedicated to stability. It lays the foundation for an employment-friendly economic policy characterised by a balanced policy mix, sustained convergence and monetary stability. Low inflation and interest rates and the end to harmful exchange rate fluctuations between the participating Member States will reduce the uncertainties that impede investment decisions. The euro is an essential complement of the internal market. A truly single market will make firms more competitive and will make the Union a more attractive location for investment. EMU and the introduction of the euro will be a catalyst for the creation of deep, broad and highly liquid euro financial markets in the Union. Improved access to financing, especially for small and medium-sized enterprises, will provide an important stimulus to investment and thereby reinforce the impact of the internal market. The single currency will also act as a powerful catalyst for structural reform; a prerequisite in itself to achieve enhanced economic dynamism and a greater ability to adapt effectively to changing economic circumstances. Finally, the euro will reinforce the Union's global position and contribute to a more stable international monetary system.

In order to exploit fully the positive gains from EMU and to achieve high and sustainable employment in the Union, it is essential to continue to pursue prudent and co-ordinated economic policies, as called for by the Vienna European Council in December 1998. Policy responses will need to encompass appropriate wage developments, sound budgetary policies, a stability oriented monetary policy as well as comprehensive economic reforms. Each policy actor has to contribute to ensuring an overall policy mix favourable to growth and employment. Furthermore, it will be necessary to both deepen and strengthen economic policy co-ordination, within the agreed framework and involving an intensive dialogue between all actors, including, where appropriate the European social partners. In this context, the Commission welcomes the commitment of all Member States to work towards a European Employment Pact, with the involvement of the social partners, within the framework of the Luxembourg process. For its part, the Commission will seek to actively contribute to this process. The clear commitment by Member States to seek greater synergy between the Employment Guidelines and the Broad Economic Policy Guidelines is equally to be welcomed.

Healthy recovery dented by global financial crisis

Following the pause in late 1995 and early 1996, the EU economy has experienced an accelerating, soundly-based recovery. Initially, the recovery was driven by surging exports reflecting buoyant world trade and an improved competitiveness of EU exporters. Subsequently, domestic demand has reinforced the expansion and has become the major engine of growth as private investment and private consumption were spurred by a significant easing of monetary conditions, high and increasing profitability, rising real disposable income and improving confidence. Output in the EU is now estimated to have grown by 2.9 per cent in 1998, the best performance since 1990. The pace of net job creation quickened markedly in 1998 on the back of continued strong growth, an unwinding of the cyclical peak in labour productivity and measures aimed at increasing the employment content of growth.

Although overall economic activity largely unfolded as expected, short-term economic prospects in the European Union have become less promising during 1998. Since the underlying economic fundamentals are sound in the EU (high profitability, low inflation, appropriate wage evolution...), prospects until some months ago augured well for a successful transformation of the recovery into a sustained, non-inflationary, employment-creating growth process over the medium term. The financial crises and risks, which continue to hang over the world economy, have started to affect economic activity in the Union and are jeopardising this transformation process. Indeed, the adverse external shock comes at an unfortunate moment since domestic demand has not yet fully taken over from exports as the major engine of the cyclical revival.

Fragile world economic situation ...

The Southeast Asian currency turmoil, which erupted with a series of speculative attacks on the Thai baht in 1997, has evolved into a fully-fledged financial crisis affecting many emerging markets beyond the Asian region, in particular Russia, and to a lesser extent Latin America. In Asia itself, while currencies and financial markets have gradually stabilised in recent months, contractions in economic activity have been significantly larger than originally expected. The causes of Asia's financial turmoil were rooted in the failure of Asian governments to develop financial systems that provided the incentive structure necessary to allocate capital efficiently and without excessive risk. In Russia, although external factors, such as the ongoing fall in oil and commodity prices and contagion effects from the Asian crisis, have contributed to domestic

and emerging balance-of-payments problems, the main factor causing the crisis has been the lack of energetic efforts to tackle major structural issues.

... is denting short-term growth prospects in the Union

The pace of output growth in the EU in 1999 and beyond will essentially be determined by how much the depressed international background will depart domestic demand from its initially expected healthy growth path. Despite the steadying in financial markets during the final months of 1998, uncertainties about the world economy add to downside risks and are affecting especially business sentiment in Europe. Thanks to the transformation achieved in economic fundamentals during the 1990s, the EU economy, and in particular the euro area, is in a better position to withstand these difficulties and to pursue co-ordinated policies to help sustain European and global growth. Nevertheless, there is growing evidence that the EU will not remain unscathed.

In autumn 1998 expectations were still that strong domestic fundamentals would confine the effects of the international financial crisis to a short-lived, rather limited, slowdown of economic growth in the EU. Accordingly, the Commission's forecasts predicted a growth deceleration to 2.4 per cent in the EU in 1999. However, there is now evidence that the deterioration in corporate confidence has been large enough to potentially scale down investment projects and to trigger downward adjustments of inventories. It is therefore likely that a downward revision will be necessary in the next forecast in the spring.

Policy requirements in the present conjuncture

For the European Union it will be essential to avoid that the global financial crisis results in a third downturn in the present decade, after the recession of 1992/93 and the marked slackening in 1996. But even if a pronounced downturn is avoided, the Union risks making insufficient progress towards its key priority: to achieve, over the medium term, a substantial and lasting reduction in unemployment whilst significantly increasing the employment rate.

This situation calls for an appropriate and more co-ordinated economic policy response in the Member States and at the euro-area level. On the national and the European level, economic policy actors have to deliver their respective contributions with regard to appropriate wage developments, sound public finances and a stability-oriented monetary policy. To place the responsibility for an appropriate policy mix unilaterally on one of the actors would entail social

tensions and result in economically non optimal outcomes. In fact, policy-makers face the task of pursuing policies with a view to achieving self-sustaining, non-inflationary, investment-supported, growth over the medium and longer term, thereby containing the duration and depth of the present slowdown.

The crucial importance of an adequate macroeconomic policy to foster growth and employment was clearly highlighted during the 1990s. During the period 1991-98, the EU experienced an unsatisfactory growth and employment performance. Average economic growth in the EU amounted only to 1.9 per cent per year and lack-lustre economic activity was reflected in disappointing employment trends as net employment creation fell by an average of 0.1 per cent per year. In sharp contrast, the US economy experienced a prolonged phase of strong output growth and employment: real GDP grew by 2.6 per cent per year on average while net employment increased at an average rate of 1.5 per cent per year. On the assumption of a similar pace of output growth in the EU as in the USA, the EU would have enjoyed the addition of close to 10 million jobs, other things being equal, despite a higher trend in labour productivity growth.

The response must be consistent with the cornerstone of the macroeconomic strategy established in successive Broad Economic Policy Guidelines. The main pillar of this strategy is that "the more the stability task of monetary policy is facilitated by appropriate budgetary measures and wage developments, the more monetary conditions, including exchange rates and long-term interest rates, will be favourable to growth and employment." In addition, the response must also recognise that structural adjustment policies represent a crucial instrument in returning the EU's economy to a durably higher, non-inflationary, growth path allied to stronger job creation.

The macroeconomic policy mix in the euro area is framed by a several-tier decision process: the single monetary policy is set by the ECB for the euro area as a whole, budgetary policy remains the responsibility of national governments, but will have to abide by the provisions of the Treaty and the requirements of the Stability and Growth Pact, while the social partners will continue to determine wage setting at the national, regional, sectoral or even at a more decentralised level following their respective traditions. Structural policies will essentially remain the province of national governments.

Continued appropriate wage developments

For wage developments to contribute to an employment-friendly policy mix, the social partners should continue to pursue a responsible course and conclude wage agreements in line with the general principles set out in the Broad Economic Policy Guidelines. Aggregate nominal wage increases must be consistent with price stability. Meanwhile, real wage increases in relation to labour productivity growth should take into account the need to strengthen where necessary, and subsequently maintain, the profitability of investment, whilst allowing a steady increase in purchasing power and private consumption. Finally, wage agreements should take into account differentials in productivity levels according to qualifications, regions and to some extent sectors. To achieve the right results, effective social dialogue at all appropriate levels will be essential. The outcomes should be closely monitored and jointly assessed from a growth and employment point of view.

In the euro area as a whole, appropriate wage trends are expected to continue in the coming years. According to the Commission's Autumn 1998 forecasts, annual nominal wage growth per employee is likely to remain in the 2½ to 3 per cent range over the 1999-2000 period. With overall productivity gains of the order of 1.5 to 2 per cent per year, increases in unit labour costs should remain clearly below the inflation objective, thereby exerting no inflationary pressure whilst contributing to a further improvement in investment profitability and cost competitiveness. Meanwhile, real wage increases together with employment creation will allow for a steady increase in purchasing power, thus fuelling private consumption growth. Under these conditions, macroeconomic wage developments should remain fully consistent with the Broad Economic Policy Guidelines. However, the social partners should be aware of the difficult international environment and its potential repercussions on competitiveness and employment and, against this background, pursue adequate wage settlements.

Continued budgetary consolidation efforts are needed

Despite visible progress in reducing general government budget deficits, especially in 1996/97, budgetary consolidation will continue to be a matter of concern after the start of stage three. Indeed, the budgetary positions of most of the Member States are not yet in line with the Stability and Growth Pact requirements. The Pact was concluded to give substance to the Treaty provisions intended to prevent Member States from having an excessive budget deficit and to ensure that Member States exercise the required budgetary discipline after adopting the single currency. Achieving and maintaining sound public finances is an essential means to ensure sustained growth and high employment.

Budgetary positions close to balance or in surplus are necessary in order to allow for sufficient scope for budgetary flexibility over the cycle. As a consequence, in the euro area as a whole a further structural decrease of above 1 per cent of GDP would appear appropriate. In this context, it is reassuring that, after a pause this year, currently available national budgets suggest a moderate resumption of the reduction in structural deficits in 1999, to an average of 1¼ per cent for the euro area. Furthermore, in conformity with the Ecofin Council Declaration of early May 12 Member States have submitted stability or convergence programmes before the end of 1998, whereas Germany and France submitted their stability programmes in January. They indicate that Member States will aim at further improving their budgetary positions in the coming years.

On average, the improvement needed over the next years seems moderate and, pending favourable monetary conditions, should not jeopardise the recovery in the euro area. In the event of an unexpectedly severe slowdown, the automatic stabilisers might only be allowed to work to the extent that previous efforts in budgetary consolidation have created the necessary room within the remit of the Stability and Growth Pact and that the reduction in cyclically-adjusted budget deficits is not compromised. Conversely, failure to adjust now could result in tighter monetary conditions later and force governments, like in the past, to resort to pro-cyclical budgetary policies as they would try to keep deficits within 3 per cent of GDP, thereby exacerbating the next downturn.

Any assessment of the appropriateness of medium-term targets for governments' budgetary positions need also to consider factors other than the influence of the business cycle. As such, there might be a need, from time to time, to provide for additional room to supplement the operation of the automatic stabilisers through discretionary budgetary support for economic activity. Furthermore, high public debt countries will need to provide a buffer against interest rate shocks and to ensure a rapid decline in the debt ratio. Moreover, it will be necessary to create room both for a long overdue reduction in large tax wedges, especially as regards low-income workers, and to prepare for the burden on the budget of an ageing population. As a consequence, in many Member States it would appear prudent to aspire to even more ambitious medium-term budgetary positions.

Without threatening the necessary ongoing consolidation process, governments must seize all opportunities to improve the quality and the efficiency of government spending, with priority to productive investment in physical and human capital, as recommended in the Broad Economic Policy Guidelines and the 1999 Employment Guidelines. Accordingly, the steady decrease in the share of public investment in GDP should be halted and even reversed. Furthermore, it is necessary to ensure a shift from passive to active labour market policies. Efforts must be undertaken to make taxation more employment-friendly, through lowering the overall tax burden and altering the structure and incidence of taxation.

Stability-oriented monetary policy supporting growth

The favourable inflationary outlook in the euro area, together with rather reassuring wage and budgetary prospects, promise a setting for monetary conditions conducive to growth and employment without jeopardising price stability. The absence of inflationary pressures and low inflation expectations in the euro area has led to a convergence of long-term interest rates to around 4 per cent. With long-term inflation expectations of about 2 per cent, this implies real rates at the long end of 2 per cent; this is somewhat below the rate of potential growth and, taking into account the available spare production capacity, clearly below the presently possible effective output growth, a situation not seen since the late 1970s. Regarding short-term interest rates, the current level of euro-area short-term (i.e. 3-month) interest rates of 3.2 per cent in early January represents an easing of about 75 basis points relative to implicit euro-area rates in May 1998. On the other hand, the yield curve is virtually flat and exchange rate developments in the euro area have moved counter to interest rate developments as effective exchange rates have generally appreciated in the period since May 1998.

Against this background, continued adequate wage developments, sustained progress in the process of structural budget consolidation and enhanced efforts to improve the functioning of product and labour market are necessary to facilitate the task of the ECB if the economic climate in the euro area were to deteriorate further. Until public finances reach the medium-term objective assigned by the Stability and Growth Pact, monetary conditions are likely to play a very important role in the macroeconomic strategy, as already shown by the co-ordinated cut in leading short-term interest rates at the end of 1998.

However, it is unambiguously up to the monetary authorities to assess, in full independence, and in conformity with Article 105(1), whether or not short-term interest rates, currently lower than in the US and following from the non negligible recent easing in interest rates at the euro zone level, are currently set at an appropriate level to offset the adverse impact of the world crisis and the 1998 effective appreciation of the euro.

The necessary continuation of structural reforms

An appropriate macro policy mix constitutes a necessary but not a sufficient condition for ensuring a sustainable medium term growth process aimed at reducing unemployment to a significantly low level. Resolute action in implementing structural reforms is a key complement to macroeconomic policy efforts. Structural policies should help to facilitate a tension-free growth process, to reinforce competitiveness, to increase the labour content of growth and to make growth more respectful of the environment. In this respect, national governments and Community authorities have not remained inactive over the past decade. Through the impetus given by the completion of the single market and the preparation of the single currency, the functioning of key markets – goods and services, capital, labour – has been markedly improved by important structural reforms.

The present efforts however must continue to be pursued. Particular attention should be given to the four major reforms singled out in the 1998 Broad Economic Policy Guidelines: reforms to complete the single market; reforms to enhance competition; regulatory reforms and financial market reforms. Furthermore, and perhaps even more crucially for avoiding tensions in the growth process, the functioning of the labour market should continue to be improved. This will require a determined implementation of the strategy agreed in the Employment Guidelines and the NAPs which are designed to improve employability, adaptability, equal opportunities and entrepreneurship. This strategy, which encompasses reforms to the structure and administration of tax and benefit systems, is essential to the supply of an adequate, educated and trained labour force.

Reform of the international financial system

Thanks to the newly implemented single currency, the euro area to a large extent holds its economic destiny in its own hands. Extra-euro area trade of goods represents less than 14 per cent of GDP, while the international role of the euro is expected to expand at a relatively fast pace, given the economic weight and stability of the euro area.

Despite the fact that the euro area will be a relatively closed economy, it is not immune to all influences emanating from movements in the world economy. In this respect, globalisation is not only a major driving force towards enhanced international trade and capital flows, and therefore improved living standards, it has also increased the risk of both more frequent and deeper global and economic crises. The shortcomings of the international financial system have been plainly illustrated by the events in Asia and Russia. The international community has reacted by launching reforms in an attempt to increase stability, transparency and surveillance of the international financial system, mainly through a strengthening of the present international architecture, with more efficient Bretton Woods institutions at the centre.

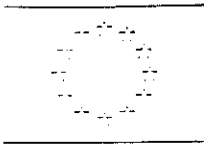
All the key political decision centres in the world, including the European institutions and Member States, should support and contribute to these efforts aimed at adapting the international financial institutions to the new environment and at preventing future crises.

*

* *

The Community has endured a long lasting but salutary adjustment process, necessary to redress the economic policy errors that were made in the wake of the two oil price shocks and that exacted a heavy toll in terms of lost economic growth and employment. This process, mainly characterised by the return to a price stability framework and improved public finances, was imperatively needed for itself, but it was also necessary for an even more positive and historical achievement for the Union: the creation of a single currency.

With the launch of the euro and the creation of a truly single market, the Union is an increasingly integrated and important economic entity at the world level. If the right policies are pursued and the existing policy instruments are forged into a coherent strategy as called for by the Vienna European Council, the Union might reasonably aspire to making significant progress towards achieving its top priority of high and sustainable employment over the medium term.

EUROPEAN COMMISSION

DIRECTORATE GENERAL II
ECONOMIC AND FINANCIAL AFFAIRS

Brussels, 30 march 1999
II/150/99 - EN

**Commission's Recommendation
for the Broad Guidelines of the Economic Policies
of the Member States and the Community**

drawn up in conformity with Article 103 (2) of the
Treaty establishing the European Community

I. GENERAL ECONOMIC POLICY GUIDELINES

1. Main priority: strong, sustainable growth and employment

1.1 Launch of the euro

The successful birth of the euro on 1 January 1999 constituted a milestone in the process of European integration. It is the culmination of an unprecedented degree of economic and political co-operation. This process has deeply transformed the structure and functioning of the EU economy and has made an essential contribution to prosperity and stability within the Union. The introduction of the euro is bound to act as a powerful lever for further economic and political integration and to strengthen the Union's economic and political position in the world economy.

At the same time, new challenges lie ahead. More than ever, economic and social conditions in each of the participating Member States will be profoundly influenced by economic developments and policies in partner Member States. The durable success of economic and monetary union will demand discipline from all policy actors, including the social partners, as well as deepened and strengthened policy co-ordination.

The new institutional framework and enhanced surveillance and co-ordination instruments ensure that economic policy making in the euro area rests on solid foundations that have the potential to achieve substantial benefits in terms of durably higher economic growth and

employment. However, the realisation of this potential is not assured. Exploiting to the full and in a resolute and co-ordinated manner the mutually-reinforcing effects of stability-oriented macroeconomic policies and sound structural policies will be the key. By pursuing this overall sound policy approach, the euro area will also make a positive contribution to solving global economic problems.

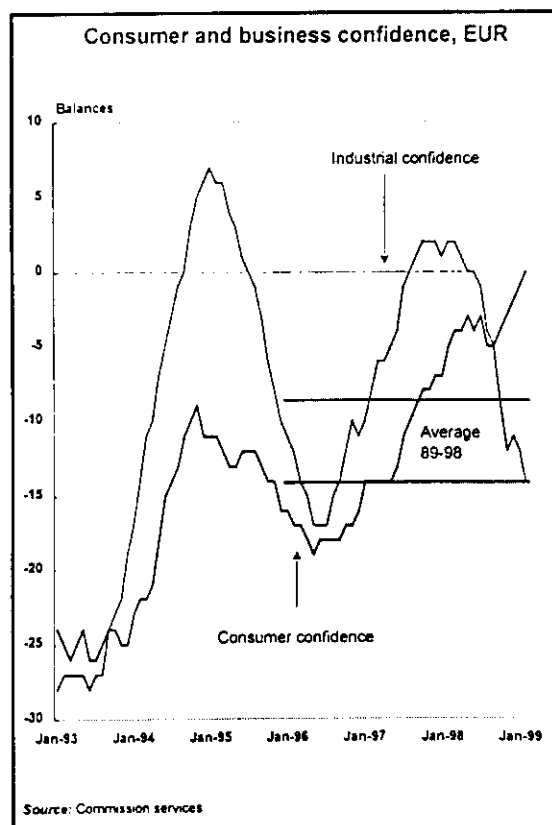
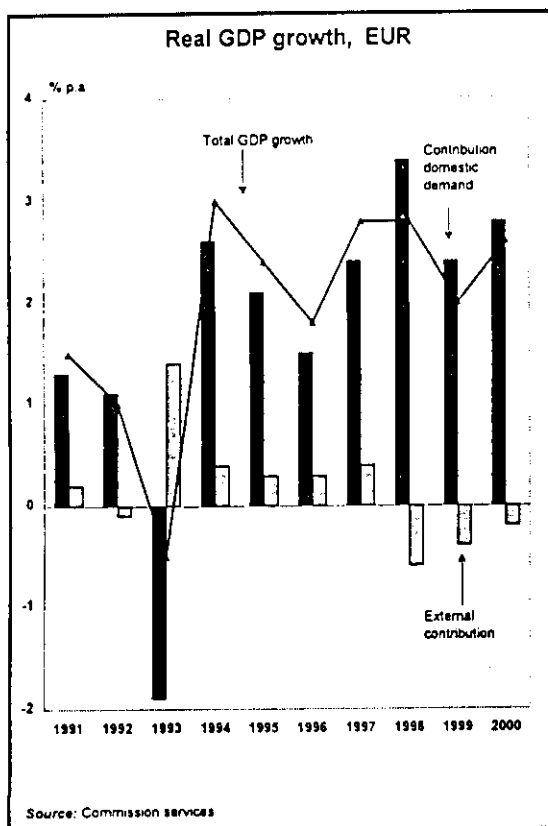
1.2 Economic and employment situation

Since the summer of 1998, when the previous Broad Economic Policy Guidelines were adopted, the recovery of the EU economy lost momentum. This essentially reflects the direct and indirect impact of the sharp deterioration in the world economic situation on exports and investment in the Union. On the back of sound economic fundamentals and confidence-building economic policies, economic activity should soon regain its momentum and accelerate further and above the potential rate in 2000, in the context of continued low inflation.

The pace of job creation in the EU quickened markedly during the last two years and in late 1998 the EU unemployment rate dropped below 10 % for the first time since 1992. Employment growth is expected to continue at a moderate pace, implying a further, albeit gradual, reduction in unemployment.

However, at about 61 % in 1998, the employment rate in the EU as a whole is low, both in historical and international comparative terms. Achieving a significantly higher employment rate and lower unemployment rate over the medium term would be beneficial for improving living standards significantly, facilitating the sustainability of public finances and ensuring a cohesive society. The overall EU employment situation masks, however, important differences between countries. The countries that have made most progress in structural reforms while pursuing sound macro-economic policies, have achieved the greatest improvement in their employment and growth performance in recent years.

A rapid rise of production capacity is required to achieve a high employment rate. It is essential, therefore, that the currently favourable investment conditions, in terms of high profitability and low interest rates, are fully exploited. In addition, the realisation of the transeuropean transport, energy and communication networks should be actively pursued. Investment in infrastructure, knowledge and skills should also be enhanced to accelerate the development of the high-technology, high-skilled and service-based sectors of the economy. The Community's financial instruments and the EIB are already playing a key role. These efforts should be stepped up and partnerships between the public and private sectors should be encouraged.

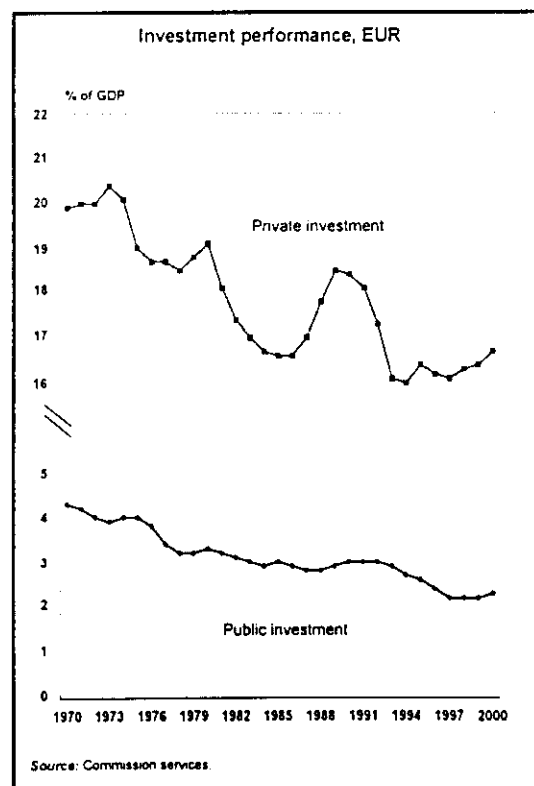
1.3 Policy strategy for growth and employment

Europe's employment challenge has become the key priority for economic policy. The successful launch of the euro and a well-functioning EMU set a favourable framework. However, the achievement over the medium term of high and sustainable growth and employment will require a comprehensive and coherent strategy that consists of three mutually-reinforcing key components:

- (i) sound macroeconomic policies that are conducive to growth, employment and price stability, involving full respect of the Stability and Growth Pact and continued appropriate wage developments;
- (ii) policies that improve the overall functioning of labour markets and in particular improve employability, entrepreneurship, adaptability and equal opportunities via a steadfast, prompt and transparent implementation of the Employment Guidelines tailored to Member States' conditions; and
- (iii) economic reforms that enhance the efficiency and flexibility of goods, services and capital markets and favours an environmentally sustainable growth path, involving a close monitoring of the Single Market, a vigorous competition policy, regulatory reforms and more efficient taxation systems.

1.4 Towards a European Employment Pact

The pursuit of this strategy by all actors will be essential to contain the depth and duration of the slowdown on the one hand and to achieve self-sustaining, non-inflationary, investment-supported growth over the medium and longer term on the other. To this end, on the national and the European level, all economic policy actors have to deliver their respective contributions with regard to appropriate wage developments, sound public finances, economic reforms and a stability-oriented monetary policy. To place the responsibility for an appropriate policy mix unilaterally on one of the actors would entail social tensions and result in economically non-optimal outcomes.

All actors and groups of actors are urged to co-ordinate closer and better their policy actions with a view to realising positive synergies, including the greater synergy requested by the Vienna European Council between the Broad Economic Policy Guidelines and the Employment Guidelines. In this context, it will be essential to enhance the policy dialogue on the basis of mutual trust on both the national and European level, with particular emphasis to be given to improve the effectiveness of the policy co-ordination in the Council and reinforce the dialogue between the Commission, Council, the ECB and the social partners.

On this basis, the European Employment Pact should define the process whereby

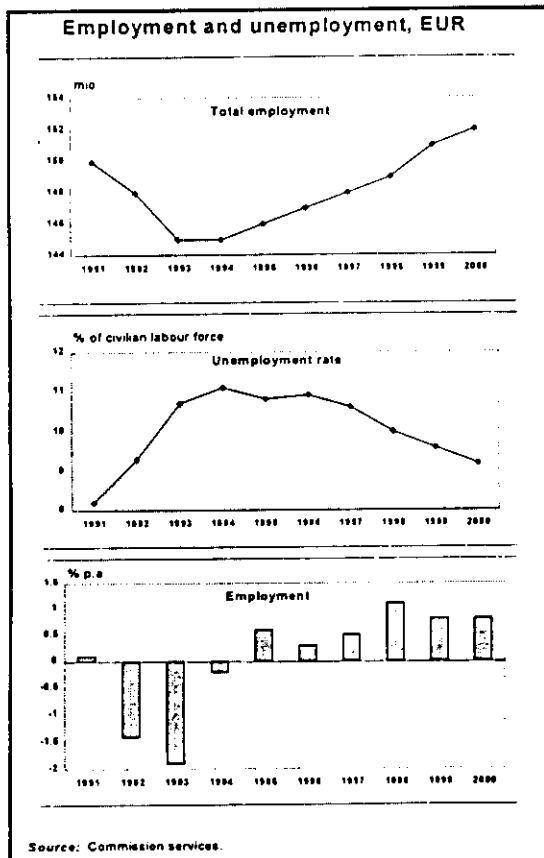
all the policy actors enter into a dialogue with a view to achieving the Union's central economic and social objective of high employment within the framework of a strong and sustained medium-term growth process.

*

*

*

The 1999 Broad Economic Policy Guidelines consist of general guidelines and country-specific guidelines that are equally valid. The general guidelines, which are applicable to all Member States, indicate the required direction of economic policies. Within this broader frame, the country-specific guidelines seek to identify economic policy priorities for each Member State, taking account of their particular circumstances. It must be noted in this context that Member States are currently revising their National Action Plans for Employment to take account of the 1999 Employment Guidelines. The country-specific guidelines, in so far as labour market issues are concerned, are therefore intended to complement the 1999 Employment Guidelines and to underpin implementation of the revised National Action Plans. Finally, the basis for the 1999 Broad Economic Policy Guidelines is the economic situation and outlook in the Member States and the Union as outlined in the Commission services' Spring 1999 Economic Forecasts. Although a substantially different unfolding of economic developments would not profoundly alter the strategy articulated in the guidelines, it might nevertheless require an adjustment of the policy setting.

2. Growth and stability-oriented macroeconomic policies

2.1 *Macroeconomic policy mix in the euro area*

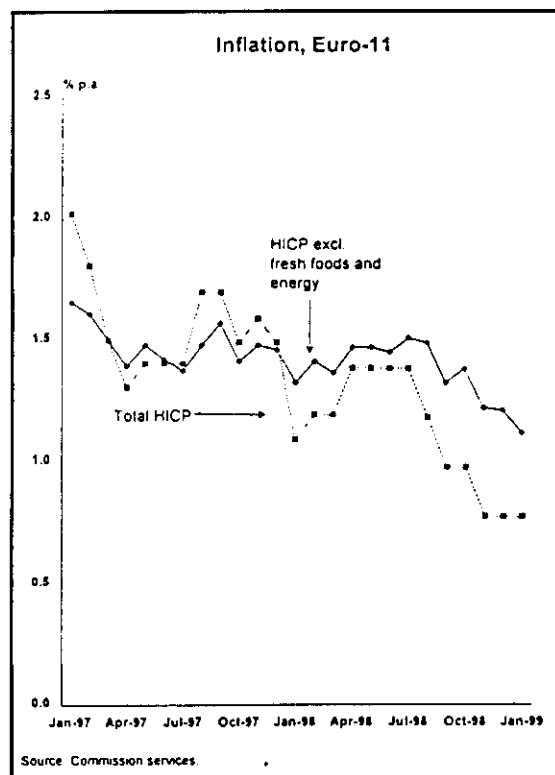
A policy mix conducive to growth, employment and stability in the euro area should contain the following elements:

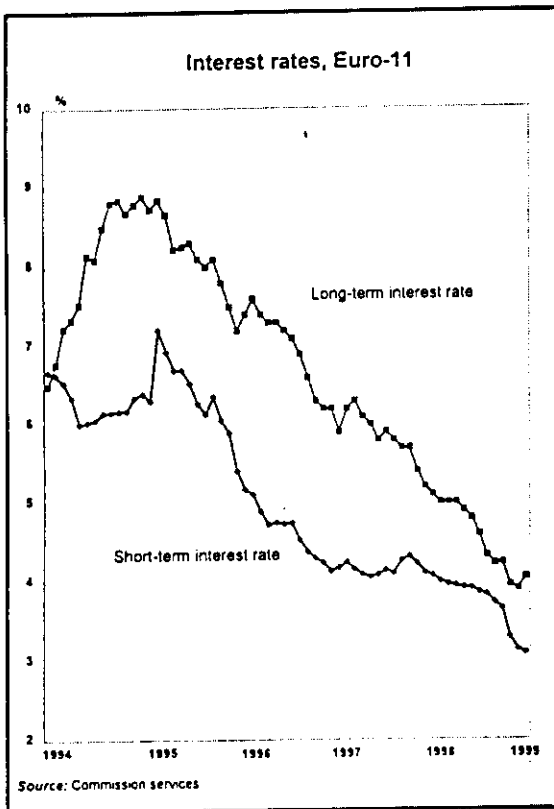
- (i) sustained efforts to bring budgets securely to close to balance or to a surplus over the medium term through a full and determined implementation by Member States of their stability programmes (see section 2.3);
- (ii) a continued responsible behaviour on the part of the social partners that ensures wage developments that are consistent with price stability and job creation (see section 2.4); and
- (iii) a commitment from the Member States to press ahead with front-loaded, coherent and comprehensive economic reforms with a view to enhancing the adaptability and efficiency of product, capital and labour markets (see section 3).

These commitments regarding budgetary policies, wage developments and structural policies are essential to ensure that monetary policy has adequate room for manoeuvre in the light of prevailing economic conditions characterised by a considerable slack in product and labour markets. Concrete actions by governments and the social partners to follow through on their commitments will permit monetary policy, in accordance with Article 105(1), to support the general economic policies in the Community with a view to contributing to the achievement

of the objectives of the Community as laid down in Article 2, without prejudice to the objective of price stability.

The implementation of economic policies that are adequate in the present context is a key test for the EMU system. The institutional framework for an effective co-ordination between all policy actors has been established but experience with the rules needs to be gained. To overcome the current difficult environment, it will be essential to establish an open dialogue involving all policy actors, including, where appropriate, the European social partners, with a view to exchanging information and standpoints, achieving common policy views and creating a climate of mutual trust in the ability of policy actors to deliver on their commitments.

The introduction of the euro and the completion of the single market have led to the creation of one of the largest economic entities in the world. This implies global responsibilities for the euro area and the necessity to speak with one voice and to be represented effectively. In the face of the current global financial crisis, the Union is confronted with a twofold need:

- (i) to engage in an effective dialogue with its main trading partners with a view to promoting sound economic policies in all of the major currency areas, thereby securing a high level of exchange rate stability in the international monetary system; and
- (ii) to help ensure that the architecture of the international financial and monetary system is adapted to the

globalisation of financial markets, by promoting inter alia: enhanced institutional arrangements for the international monetary system; improved transparency and better policy making procedures; strengthened financial sector surveillance; a well-sequenced and orderly approach to liberalising financial markets and mechanisms for co-operative crisis management involving the private sector.

2.2 *Macroeconomic policy mix in the Member States outside the euro area*

The Member States not participating in the euro area are subject to different macroeconomic policy constraints than the euro-area Member States insofar as they retain national responsibility for monetary policy and their exchange rate and are not subject to all provisions of the Stability and Growth Pact. Nevertheless, the non-euro-area Member States will also need to maintain stability-oriented macroeconomic policies as the basis for sustained growth and employment creation. In addition, monetary and budgetary policies will need to be conducted so as to maintain, and where appropriate foster, convergence of inflation and budgetary performances in preparation for the eventual adoption of the euro.

In the two Member States whose currencies participate in the ERM2, the main focus must be on respecting exchange rate commitments within the mechanism through the conduct of supportive monetary and budgetary

policies. In the two Member States that pursue a direct inflation target, it is important that the conduct of monetary and fiscal policy be consistent with the achievement of that target, while avoiding any excessive exchange rate volatility. To these ends, all of the pre-ins Member States should be committed to the rigorous implementation of their convergence programmes.

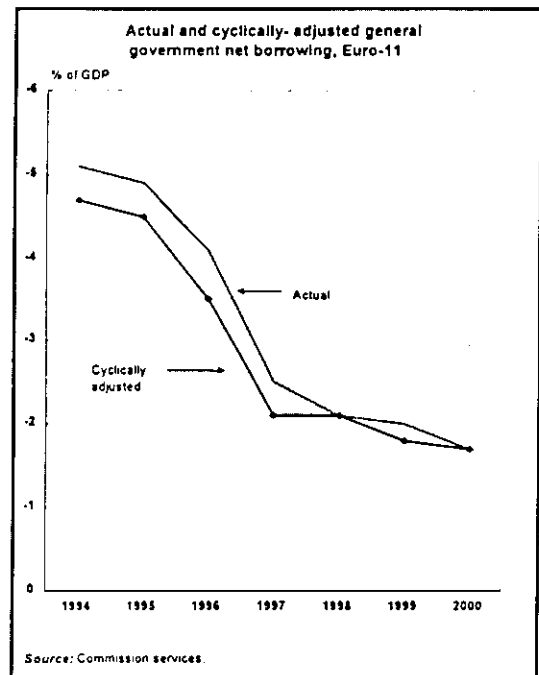
2.3 *Sound and efficient public finances*

Visible progress in reducing general government budget deficits was made in 1996 and 1997. Disappointingly, budgetary consolidation was only modest in 1998 even though economic activity generally expanded at a strong pace and the budgetary positions of most Member States are not yet in line with the requirements of the Stability and Growth Pact.

Further budgetary consolidation is therefore needed. This will create the necessary scope to face adverse cyclical developments, reduce the vulnerability of budgets to rising interest rates, make government spending and taxation more conducive to growth and employment creation and will help prepare for the longer term budgetary challenges associated with an ageing population.

In conducting budgetary policies during 1999 and beyond, Member States are urged:

(i) given the expectation of a mild, temporary slowdown, to meet fully

their 1999 budgetary targets except where budgetary positions are already close to balance or in surplus; in those countries where economic growth remains strong, governments are encouraged to achieve better budgetary results;

- (ii) to achieve budgetary positions of close to balance or in surplus no later than by the end of 2002 in conformity with the stability and convergence programmes; and
- (iii) provided the economic outlook unfolds as expected, to front-load the adjustment efforts envisaged in their stability and convergence programmes as of the year 2000 and, where programmes target minimum adjustment, to aspire to more ambitious objectives and update stability/convergence programmes accordingly.

	Date ¹⁾	1998	1999	2000	2001	2002
B	12/98	-1.6	-1.3	-1.0	-0.7	-0.3
D	1/99	-2.5	-2.0	-2.0	-1.5	-1.0
E	12/98	-1.9	-1.6	-1.0	-0.4	0.1
F	1/99	-2.9	-2.3	-2.0	-1.6	-1.2 ²⁾
IRL	12/98	-2.6	-2.0	-1.5	-1.0	-
I	12/98	-2.6	-2.0	-1.5	-1.0	-
L	02/99	2.1	1.1	1.2	1.3	1.7
NL ³⁾	10/98	-1.3	-1.3	-	-	-1.1
A	11/98	-2.2	-2.0	-1.7	-1.5	-1.4
P	12/98	-	-2.0	-1.5	-1.2	-0.8
FIN	9/98	-1.1	2.4	2.2	2.1	2.3
DK	10/98	1.1	2.5	2.8	2.6	⁴⁾
EL	6/98	-2.4	-2.1	-1.7	-0.8	-
S	12/98	1.5	0.3	1.6	2.5	-
UK ⁵⁾	12/98	0.8	-0.3	-0.3	-0.1	0.2 ⁶⁾

1) Date when programme was adopted.

2) Prudent scenario; favourable scenario projection: -1.7, -1.2 and -0.8 % of GDP, respectively, in the years 2000 to 2002.

3) No annual data provided for the years 2000/01.

4) Cautious scenario; middle and favourable scenario projections: -0.25 and 0.25 % of GDP, respectively, in the year 2002.

5) Projection for the year 2005: 3.5 % of GDP.

6) Data for the financial years beginning in each of the calendar years indicated.

7) Projection in the financial year 2003/04: 0.1 % of GDP.

Source: Commission Services.

For budgetary adjustment and restructuring to take place efficiently, it has to take into account the particularities of each Member State's economic, social and institutional conditions. In general, and without threatening the necessary ongoing consolidation process, Member States are urged to:

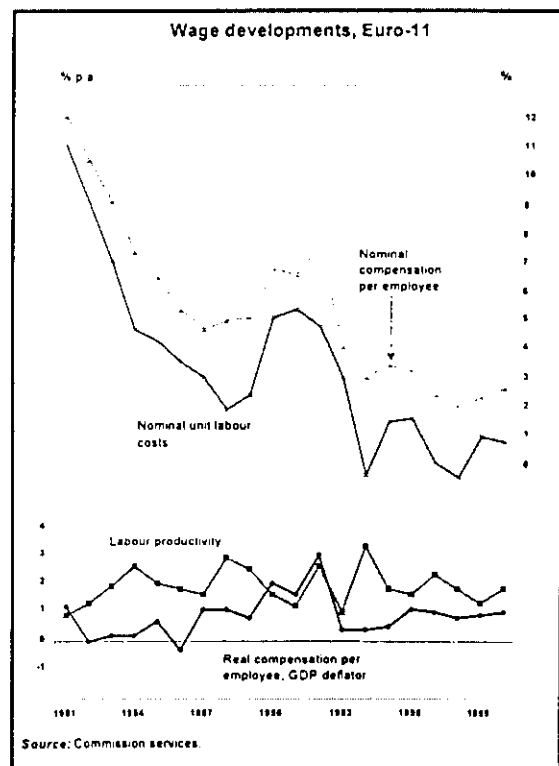
- (i) improve their budgetary positions through expenditure restraint rather than through tax increases; in this context, to enhance the credibility of budgetary consolidation and to influence private sector expectations positively, Member States would be well advised to introduce or enhance the mechanisms and institutions that help control spending so that taxes, especially on labour, could be cut without jeopardising the achievement or maintenance of healthy budgetary positions; and
- (ii) improve the sustainability and efficiency of their public finances through:
 - (a) reviewing pension and health care systems in order to be able to cope with the financial burden on welfare spending of the ageing of the population and the need to influence future labour supply, in line with the options already being examined by the Member States;
 - (b) reversing the decline in government investment; in this context the Union and the Member States should implement with resolve the Commission's four-point action

plan that was submitted to the Vienna European Council;

- (c) providing for the necessary financing of investment in human capital and other active labour market policies that are called for in the Employment Guidelines;
- (d) reducing the overall tax burden and especially the tax wedge on the lower paid via reduced spending or shifts to environmental, energy or consumption taxes; to increase the employment effects of reductions in the fiscal burden on labour and non-wage labour costs, the social partners are urged, at their various levels of responsibility and action, to commit themselves to actions aimed at improving the conditions for job creation and investment;
- (e) improving the efficiency of their taxation systems; and
- (f) pursuing tax-co-ordination further so as to ensure a smooth functioning of the Single Market and avoid harmful tax competition; the VAT-system, the taxation of corporate income and the taxation of the interest on savings form the core of these efforts towards strengthened co-ordination.

2.4 *Appropriate wage developments*

As underlined in the Amsterdam resolution on growth and employment, the social partners are responsible -- at the national, regional, sectoral or even at a more decentralised level following their respective traditions -- for reconciling high employment with appropriate wage settlements and for setting up a suitable institutional framework for the wage formation process. In EMU, with a single monetary regime, the link between wages and employment will become more apparent and strict.

For wage developments to contribute to an employment-friendly policy mix, the social partners should continue to pursue a responsible course and conclude wage agreements in Member States in line with the general principles set out in previous Broad Economic Policy Guidelines:

- (i) nominal wage increases must be consistent with price stability; in the euro area, aggregate wage increases must be consistent with keeping price increases securely within the price stability objective of the ECB;
- (ii) real wage increases in relation to labour productivity growth should take into account the need to strengthen, where necessary, and subsequently maintain the profitability of investment, whilst allowing a steady increase in purchasing power and private consumption; and
- (iii) wage agreements should take into account differentials in productivity levels according to qualifications, regions and sectors; especially within the euro area, it will be of crucial importance to avoid a convergence of nominal and real wages across countries and regions in advance of productivity.

To achieve the right results, effective social dialogue at all the appropriate levels will be essential. The outcomes should be closely monitored and jointly assessed from a growth and employment point of view.

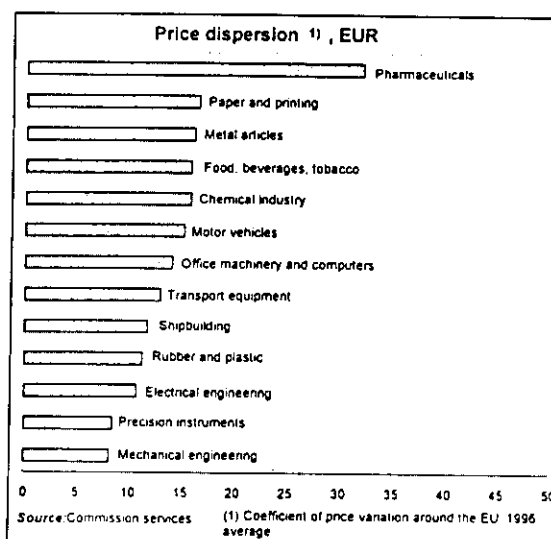
3. Comprehensive and co-ordinated economic reforms

Structural reforms have a key role to play in stimulating economic growth, restoring competitiveness and fostering employment in the European Union. Structural reform will enhance the ability to deal with globalisation and technological change. It is also essential to the success of Economic and Monetary Union: by removing supply-side bottlenecks, better functioning markets will make room for macroeconomic policies more conducive to growth and employment and will enhance private sector confidence. The fact that monetary policy is geared to macroeconomic requirements in the euro area as a whole underscores the need to ensure that product and labour markets are flexible enough to respond smoothly to country-specific economic developments.

Whilst reforms are being implemented throughout the EU, they often lack comprehensiveness and progress remains uneven across policy fields and Member States. In general, progress is relatively satisfactory in goods and capital markets, but much remains to be done in services, including financial services, and labour markets.

Member States should therefore carry out in a transparent manner the Employment Guidelines and use the Cardiff process on economic reforms to increase competition, speed up regulatory reforms and improve the working of the Single Market. It is particularly important to reform structures that favour "insiders" (those who already have a job or a business) at the expense of "outsiders"

(those without jobs and potential entrepreneurs).

3.1 More efficient product (goods and services) markets

Thanks to the Single Market Programme, EU product markets are relatively integrated and function quite well. However, price differences between Member States and between the EU and the US suggest that there is scope for improvement. Regulatory reform is another cornerstone of efforts to improve the functioning of product markets. Regulatory reform consists of improving the quality of regulations, and may or may not involve deregulation. To attain these goals, Member States are urged to undertake the following measures:

- (i) the Single Market and competition policy should be strictly applied and closely monitored; more effective enforcement of the Single Market should be ensured especially in the areas of public procurement and technical standards via renewed

- commitments from the public authorities;
- (ii) for state aids, the efforts of the Commission should be supported by continued action by the Member States to reduce the level of state aids and to switch away from sectoral, ad hoc and restructuring aid;
 - (iii) regulatory reforms should be pursued and speeded up in telecommunications, transport and energy, with a view to increasing competition amongst service providers; benefits in terms of lower prices and/or higher quality resulting from the liberalisation process have to be transmitted without delay to consumers and industrial users;
 - (iv) the quality of the legal and regulatory environment should be improved, especially for the start-up of new businesses; procedures and administrative delays for business start-ups should be reduced. In this sense, Member States should set themselves targets and deadlines for such reductions; and
 - (v) VAT should be further revised towards an origin-based system in order to ensure that it is adapted to the Single Market.
- 3.2 More integrated and deeper capital markets**
- Despite substantial progress, differences in both national regulatory environments and fiscal regimes continue to fragment the EU capital market. By offering the prospect of a large, single capital market, the introduction of the euro creates a strong incentive to increase transparency and to remove the remaining barriers. Also, deeper and better functioning risk capital markets would facilitate the expansion of small and medium-sized enterprises (SMEs), through easier access to fund-raising on the stock market and the development of venture capital, and promote Research and Development (R&D) and innovation. Therefore Member States are urged to:
- (i) reduce differences in national regulations and tax regimes, in particular concerning institutional investors;
 - (ii) ensure that additional host country requirements only apply to financial services offered to individuals and not to professionals; this implies the pursuit of a policy distinguishing between consumers and operators acting in their professional capacity;
 - (iii) ensure that existing national "general good" rules, which aim at ensuring consumer protection and promoting cross-border business, are applied in a transparent and proportionate manner as called for in the Commission Communication "Financial services: building a framework for action"; and
 - (iv) implement the risk capital action plan, facilitating access to both risk capital for SMEs and capital for R&D for all enterprises.

3.3 Better functioning labour markets

Low employment rates and persistently high levels of unemployment suggest there is significant scope for improvement in the functioning of labour markets in the EU. However, the problem differs considerably between Member States, between regions within Member States and between categories of labour. These differences also suggest a number of lessons: (i) differences between Member States indicate that countries which have undertaken comprehensive structural reforms rather than scattered measures, have been able to improve their employment performance; (ii) differences in regional unemployment in several countries highlight the need to account for regional productivity differences in collective bargaining; and (iii) the particularly high incidence of unemployment among certain categories of labour (low skilled, females, youth) reflects the high costs of specific labour categories (in particular unskilled workers), the inadequacy of skills, recruitment patterns, and *de facto* discrimination.

To tackle these problems, the integrated four-pillar strategy set out in the Employment Guidelines should be fully implemented and in a prompt and transparent manner. Member States should give particular attention to the following:

- (i) policies should act on both the demand for and supply of labour by applying the preventive approach of the Employment Guidelines and by reducing the gender gap; this should include more efficient training and education, a lowering of taxes, especially on low-paid workers, and an assessment of duration and eligibility criteria in benefit systems; in accordance with the Vienna European Council conclusions the National Action Plans for Employment should include concrete national targets and deadlines where this is not already the case;
- (ii) reviewing and adapting the tax and benefit systems to ensure that they actively support employability and job creation; achieving the appropriate balance between economic efficiency and social inclusion; transfers of unemployed to expensive, passive systems should be avoided; and
- (iii) the social partners should be encouraged to modernise the organisation of work, including flexible and annualised working time arrangements; any overall reduction of working time would have to ensure both competitive wage developments and future needs in terms of increased labour supply; efforts to increase women's participation in working life are crucial in most Member States.

JORNADES EUROPEES D'ATENCIÓ SOCIAL PRIMÀRIA

**MINISTERIO DE TRABAJO Y ASUNTOS SOCIALES DEL GOVERN ESPANYOL I
DEPARTAMENT DE BENESTAR SOCIAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA**

DOCUMENTACIÓ DE BASE

CARLES A. GASÒLIBA

Barcelona, 17 i 18 de juny de 1999

Acte
Carles A. Gasòliba i Bohm
DIPUTAT AL PARLAMENT EUROPEU

Barcelona, 20 de juliol de 1999

Distingit / da amic / ga,

Em plau aplegar-te diverses intervencions, documentació i notes que he utilitzat en diverses intervencions públiques en aquest darrer trimestre i que espero puguin ésser del teu interès.

M'és grat informar-te que en la propera legislatura del Parlament Europeu seré membre de la Comissió d'Afers Econòmics i Monetaris i també membre de la Comissió d'Indústria, Comerç Exterior, Investigació i Energia. Mantinc la meva responsabilitat com a tresorer del Grup Liberal, la de President de la Comissió Mediterrània de la Lliga Europea de Cooperació Econòmica de Brussel·les i la de membre del Bureau i Vice-president de la Internacional Liberal.

Amb renovats ànims per continuar el treball compromès en temes europeus i internacionals, i tot desitjant-te un molt bon estiu, et saluda ben cordialment i atenta,

Carles A. Gasòliba

Carles A. Gasòliba